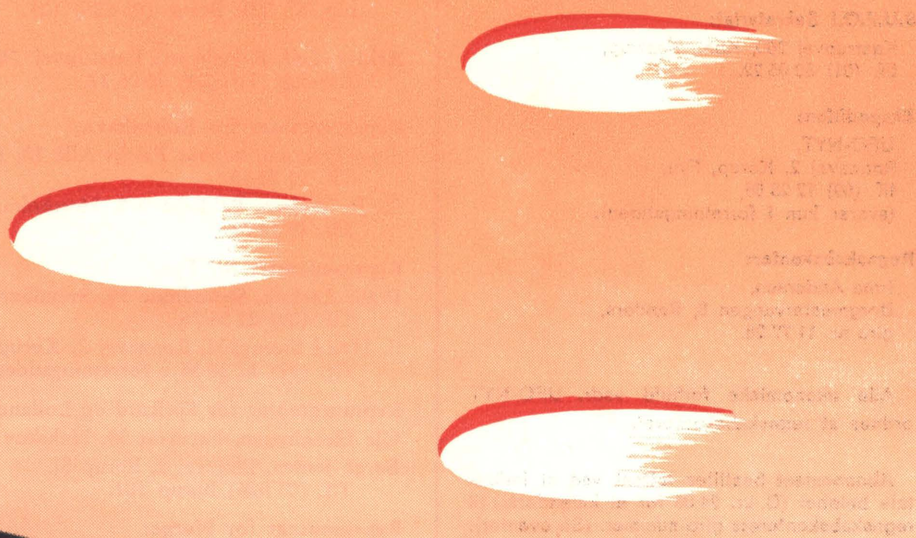
UFO NYT

MARTS
APRIL . 1966 **2**

S. U. F. O. I. . SKANDINAVISK UFO INFORMATION



PRIS:
4,00 kr.
INCL. OMS.

UFO-NYT

Redaktion:

Frank Pedersen (ansvarshavende),
Bakkedal, Uggeløse pr. Lynge,
tlf. Lindholm (03 269) 111.

Børge Jensen,
Elmevej 2, Borup Sj.,
tlf. Borup (03 626) 101.

Leif E. Pedersen,
Kastrupvej 260, Kbh., Kastrup,
tlf. (01) 50 05 22.

Redaktionssekretær:

Frank Lerbæk,
Strandhuse 35, Svendborg,
tlf. (09) 21 34 76.

S.U.F.O.I Sekretariat:

Kastrupvej 260, Kbh., Kastrup,
tlf. (01) 50 05 22.

Ekspedition:

UFO-NYT,
Rønnevej 2, Korup, Fyn,
tlf. (09) 12 28 35,
(svarer kun i forretningstiden).

Regnskabskontor:

Irma Andersen,
Borgmestervangen 8, Randers,
giro nr. 11 77 25.

Alle økonomiske forhold vedr. UFO-NYT ordnes af regnskabskontoret.

Abonnement bestilles lettest ved at indbetale beløbet (D. kr. 24,00 for et kalenderår) til regnskabskontorets giro-nummer. (Se ovenfor).



S.U.F.O.I. og „UFO-NYT"

De i »UFO-NYT« offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger. *Red.*

Organisationsoversigt:

KONTAKTUDVALGET:

Kontakt til udlandet, teknisk afd.: Frank Pedersen, Bakkedal, Uggeløse pr. Lynge. Tlf. Lindholm (03 269) 111.

Regnskabsfører: Irma Andersen, Borgmestervangen 8, Randers, giro nr. 117725.

Foto-afdelingen: Ensio Slej, Elselillevej 5, Kbhvn., Sundby. Tlf. (01) 55 11 82.

Udklipscentral: Ole Henningsen, Fayesvej 39, Nakskov.

Rapportcentral: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, Kastrup. Tlf. (01) 51 11 41.

Bibliotek: P. C. Andersen, Violvej 5, Randers.

Oversættelsescentral: Børge Jensen, Elmevej 2, Borup, Sj. Tlf. Borup (03 626) 101.

Arkiv: Leif E. Pedersen, Kastrupvej 260, Kbhvn., Kastrup. Tlf. (01) 50 05 22.

Repræsentanter for København:

John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, Dragør. Tlf. 53 10 35.

X. P. Madsen, Bakkehave 8, Hørsholm. Tlf. 86 16 77.

Repræsentanter for Fyn:

Frank Lerbæk, Strandhuse 35, Svendborg. Tlf. (09) 21 34 76.

E. Hviid Steengård, Rønnevej 2, Korup. Tlf. (09) 12 28 35 i forretningstiden.

Repræsentanter for Sjælland og Lolland-Falster:

Ole Henningsen, Fayesvej 39, Nakskov.

Børge Jensen, Elmevej 2, Borup Sj. Tlf. (03 626) Borup 101.

Repræsentant for Norge:

Ludvig Andreas Hoff, Villavei I, Bergen, Tlf. 1 74 25.

INDEHOLDER bl. andet

Undskyld forsinkelsen...

— Men den skyldes, at meddelelsen nederst på siden skulle med i dette nummer efter endelig afklaring.



Ligesom der er utallige opfattelser af, hvad UFO-sagen er eller indebærer, således er der også vidt forskellige meninger om, hvordan den skal gribes an, og hvilke arbejdsformer, der bør tages i anvendelse. Registret spænder lige fra slet og ret observationsture til spekulativ filosoferen og selvransagelse.

Det er og må være individuelt — og afhængigt af, hvad man iøvrigt til enhver tid ser i UFO-sagen — hvilken form for aktivitet, man hengiver sig til; men én ting synes praktisk talt alle at kunne tilslutte sig: Ønsket om fra tid til anden at træffe ligesindede eller interessefæller i større antal for derigennem eventuelt at knytte nye kontakter og udveksle synspunkter langt ud over, hvad et eventuelt lokalt gruppearbejde giver mulighed for.

»Den dag, vi er 51 pct. af befolkningen, er det de andre, der er tossede«, har en eller anden engang sagt, — og til den tid skal folk nok få munden på gled for at vise, hvor de hører til. Men endnu er UFO-emner noget, som mange er ret forsigtige med at bringe på bane over for hvem som helst, selv om der så afgjort er betydelig bedring at spore. I ikke få tilfælde har folk måttet tage til møder i den anden ende af landet — for at konstatere, at både deres nabo og Pedersen henne om hjørnet minsandten også er dybt UFO-interesserede!

Med baggrund i utallige forespørgsler og opfordringer har SUFOI derfor besluttet — i lighed med tidligere år — at afholde en UFO-kongres, hvor forskellige sider af UFO-sagen vil blive belyst gennem foredrag m.m., foruden at man altså som sagt kan nyde selve samværet med meningsfæller og derigennem få bekræftet endnu en gang, at man slet ikke står så alene med sine synspunkter, som det til tider kan se ud til. — Vi bliver stadig flere.

Vi opfordrer derfor vore læsere og andre UFO-interesserede til at møde talrigt op til den kommende — —

UFO-KONGRES 1966.

Arrangør: S.U.F.O.I.

Afholdes søndag den 1. maj kl. 10,00–17,00 i Teatersalen, Fredericia.

Billetter ved indgangen. Pris kr. 6,00 pro persona.

Der vil blive lejlighed til at stille spørgsmål – også til dagens hovedtaler,

professor Hermann Oberth,

ofte kaldet »raketalderens fader«, der går fuldt og helt ind for de »flyvende tallerkener«, og som vil fremlægge sit yderst interessante og velfunderede syn på sagen.

Alle interesserede er velkomne. – Mød talrigt frem.

RUM - TEKNIK

På sporet af tallerkenernes fremdrivningssystem?

Af Eugen Semitjov.

Det svenske »AFTONBLADET« bragte den 6. og 7. januar i år følgende to artikler, der må betegnes som intet mindre end sensationelle! Da der yderligere gik nogle dage, inden sagen kom til vor kundskab, var det ikke muligt at få dem med i vort første nummer. Endnu da dette skrives, har vi imidlertid — mærkeligt nok — ikke set sagen omtalt noget andet sted i den vestlige presse, hvorfor vi bringer begge artiklerne i deres fulde udstrækning. — Det kunne se ud, som om også den mekaniske fysiks love nu står foran en kraftig revision. Jvf. artiklen »Den ny tidsalder« i sidste nummer. Red.

DEN GLEMTE NATURKRAFT VIL REVOLUTIONERE VORE FLYVEMETODER!

At løfte sig selv ved hårtoppen — er slet ikke så tosset, som det lyder.

En glemt naturlov — nyligt genopdaget — kan give os en drivkraft, som vil revolutionere alle hidtil eksisterende fremdriftsmetoder ikke mindst rumfarten. En lov, som formodentlig blev opdaget allerede for århundreder siden af de store fysikere Johannes Kepler og sir Isaac Newton (tyngdelovens opdager) — men som kan være misforstået eller gået tabt for senere tiders videnskab. Et overraskende fænomen, som skal være indtruffet under spadsereturene i rummet i 1965 — men som hidtil ikke har været offentliggjort — anses af eksperter som bevis på, at den tidligere ukendte kraft virkelig eksisterer.

Den amerikanske astronaut Edward White — som forlod sit fartøj og i 20 minutter svævede ved siden af det — påstås at have fundet en ny måde at bevæge sig på i vægtløs tilstand. Eksperter anser det for sandsynligt, at også hans russiske kollega, Alexej Leonov, gjorde samme opdagelse. Ved hjælp af et ryk, en vridning af kroppen, skal man kunne bevæge sig i ønsket retning i det tomme rum. Det skal efter nogle forsøg være lykkedes White at nærme sig Gemini-kabinen uden hverken at trække i linen eller anvende jetpistolen.

I modstrid med Newtons lov.

At et spjæt i det tomme rum skulle kunne fremkalde en drivkraft — det er i direkte modstrid med Newtons lov (om aktion og reaktion), som siger, at enhver bevægelse af kroppen i vægtløs tilstand (og uden noget at sætte af imod — O.A.) kun kan fremkalde en drejning omkring tyngdepunktet. Men rummændene synes at have kunnet det umulige — ikke ulig baron Münchhausen, som kunne løfte sig selv ved hårtoppen.

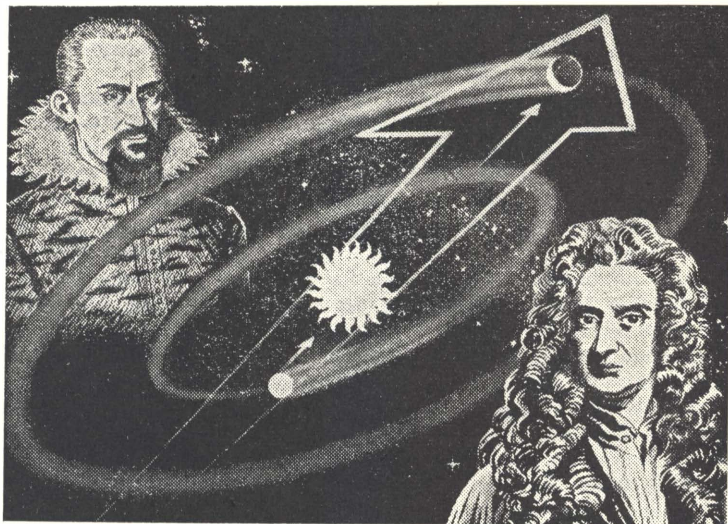
Det er dette nyopdagede fænomen, som har rejst spørgsmålet: Kan man have misforstået de gamle fysiske love?

I største hemmelighed granskes og bearbejdes i dette øjeblik af forskere rundt om i verden den glemte lov og de muligheder, den åbner, — med henblik på at udvinde en naturkraft, som hidtil aldrig er blevet udnyttet, at få den under kontrol og at skabe et fremdrivningssystem af en helt ny slags: DEN MEKANISKE ACCELERATOR.

Det er ikke fantasier — ikke en nytteløs leg med mystiske energier — det drejer sig om praktisk udnyttelse af love, der formodentlig gælder for alle himmellegemer. I USA har man f. eks. kaldt systemet: Manipulation with the celestial laws of mechanics (manipulation med himmel-mekanikkens love). Idéen er langt fra ny — eksperi-

Kepler og Newton — 1600-tallets store fysikere — opdagede de en naturlov, som senere tiders videnskab har forbigået? En hidtil ukendt kraft, som forklarer solens bevægelse i universet.

En drivkraft, som vi kan udnytte — som kan komme til at revolutionere rumfarten og hele vor tilværelse. Dagens spørgsmål: Er en opdagelse af rækkevidde som atomenergien på vej? Der foregår meget bag kulisserne netop nu.



menter på dette felt indledtes allerede i trediverne — men de ebbede ud igen. Den seneste tids erfaringer har intensiveret forskningen på ny. Et nyt kapløb foregår bag kulisserne; — en udvikling, som kan føre til en sensationel kuldkastning af tilvante begreber — efterfulgt af en praktisk udnyttelse.

Således blev den glemte lov genopdaget.

Her er, hvordan forskerne forklarer den glemte lovs genopdagelse og den drivkraft, som den kan føre frem til:

Planeterne vandrer i baner omkring solen — langsommere jo længere borte fra solen, de befinder sig. Mars ligger f. eks. langt uden for Jordens bane og bevæger sig betydeligt langsommere end Jorden. — Ifølge de gamle, velkendte kosmiske love.

Hvad ville der ske, hvis man kunne afkorte marsbanens radius — trække planeten nærmere ind mod Solen, helt ind til Jordens bane? Mars ville begynde at bevæge sig hurtigere. Det kan demonstreres ganske simpelt med en model: et lod, der kredser i en snor, som gøres kortere. Men hvad sker der, hvis man derefter slipper marsmodellen ud til dens gamle bane igen — altså, hvis man slækker på snoren?

Ifølge Keplers 2. lov — som siger, at hastigheden gange radius er konstant — burde planeten (loddet i snoren) vende tilbage til den oprindelige, langsommere hastighed. Men det gør den bare ikke, selv om rotationsradien forlænges. LODDET KREDSER I SIN GAMLE BANE — MEN MED BETYDELIGT HØJERE HASTIGHED END FØR!

Vor tids forskere bliver stadig mere overbeviste: Igennem århundreder synes videnskabelige beregninger at have bygget på et fejlagtigt grundlag. Fejlagtigt eller misforstået. Kepler og Newton må have anet den rette sammenhæng. Dette er fremgået ved fornyet granskning af de gamle forskeres beregninger. Et lille, men betydningsfuldt tegn i Newtons ligninger kan være gået tabt i århundredernes løb!

Meget må skrives om.

I fysiklærebøger antydes det, at »visse vanskeligheder« opstår ved forsøg på at demonstrere Keplers 2. lov med et kredsende lod, — fænomener, som forstyrrer beviset for, at hastigheden gange radius skulle være konstant. Disse »vanskeligheder« er intet mindre end bevis for, at denne gamle lov er forkert, siger eksperterne nu. Utallige bøger og videnskabelige afhandlinger må sandsynligvis skrives om.

Det roterende lods hastighed lader sig endvidere forøge gennem afvekslende, nøjagtige forkortninger og forlængninger af radius. Hastigheden fordobles for hver impuls — dobbelt — firedobbelt — ottedobbelt..

Efter bare 20 impulser er hastigheden enorm. Og et nyt fænomen gør sig gældende: Vi får større fremdrivningseffekt ud, end vi putter ind — stik imod den gængse opfattelse af fysikkens love.

Og vi får endda endnu mere: Ifølge tyngdeloven trækker den udslyngede vægt hele den øvrige mekanisme med sig — med stadig større kraft, jo mere rotationshastigheden øges. Systemet kan bygges ind i en maskine, som sammenknytter centrifugalkraft og tyngdekraft. Resultat: EN NY DRIVKRAFT, SOM KAN STYRES I ØNSKET RETNING. Samme kraft, som astronauten fremkaldte (i meget svagere form) under sin spadseretur i rummet.

Indtil nu har man antaget det for givet, at rekylkraften (raketprincippet) var det eneste anvendelige middel til fremdrift i rummet. Men den nye, endnu navnløse kraft vil ikke kun revolutionere rumfarten. Den kan trække rullende transportmidler uden nogen transmission til hjulene, — den kan drive både, tog, flyvemaskiner..

Den mekaniske accelerators mest sensationelle egenskab (ifølge forskere og konstruktører): Den må kunne overvinde Jordens tyngdekraft — den tager gravitationen med sig! Den må — ifølge beregningerne — kunne starte lodret, svæve stillestående eller stige med ønsket hastighed — i det uendelige..

Der findes altid et HVIS..

Hvis — der findes altid et HVIS — fremdrivningssystemet viser sig at fungere lige så godt i praksis, som alle beregninger tyder på, så indebærer det en total revolution af vore transportmetoder. Det skulle med tiden åbne vejen ud i rummet, ikke bare for fysisk top-trænede astronauter, men for alle og enhver.

Det ville være en opdagelse i klasse med atomenergien, — men som næsten kan sammenlignes med hjulet i sin enkelhed. Er noget sådant virkelig muligt? Er udviklingen gået ad omveje? Vi vil få det at vide inden for ganske nær fremtid.

Ét er alle forskere enige om: Vi befinder os trods alt kun ved begyndelsen — uendeligt meget forestår.

Følgende artikel: HVIS DER FINDES FLYVENDE TALLERKENER, SÅ KENDER VI NU DERES FREMDRIVNINGSMÅDE!

Næste mål i rummet: Stjernerne!

Ingen havde troet det — men den nye kraft åbner muligheden.



AFTONBLADET's rumekspert, Eugen Semitjov, har overværet eksperimenter med en hidtil uprøvet drivkraft, som forventes at ville revolutionere rumfartsteknikken. Han fik lov til at deltage i eksperimenterne på betingelse af, at han indtil videre ikke afslører, hvor prøven udførtes, eller navnene på de deltagende. I denne og en tidligere artikel har han redegjort for opfindelsen, som forudses at kunne forvandle hele vor tilværelse.



En russisk videnskabelig rapport skabte for ganske nyligt røre blandt den vestlige verdens forskere. Sovjets videnskabsakademi tilkendegav, at russiske rumeksperter er beskæftigede med beregningen af nye baner for kommende månerejser — baner, der i påfaldende grad afviger fra de ellipsebaner, der hidtil har været benyttet for samtlige månesonder, og som også det første amerikanske bemandede rumskib er beregnet til at følge.

Nervøsiteten i vesten gjaldt ikke så meget risikoen for, at russerne skulle komme først med en landing på Månen. Det var mere den mulighed, at russerne foretager vidt fremskredne eksperimenter med et helt nyt fremdrivningssystem: DEN MEKANISKE ACCELERATOR, — som er under udvikling flere forskellige steder i verden. En maskine, som skaber en drivkraft, som kan revolutionere rumfarten, både med hensyn til baner og hastigheder.

Rumskibe, der drives med et sådant system, skulle efter beregningerne kunne bevæge sig direkte mod deres mål — f. eks. fra Jorden til Månen — frigjort fra de elliptiske baner, som tyngdekraften hidtil har krævet. Hvad eksperimenterne hidtil har vist, tyder på, at den mekaniske accelerator tager tyngdekraften med sig på turen!

Det kan lyde som science fiction — fartøjer, som svæver uberørt af Jordens tiltrækningskraft eller slynges bort fra Jorden af mystiske systemer, der vender tyngdekraften om, så den bliver en frastødende virkning.

Latterligt.

Antigravitation — eksisterer det? I det mindste er latteren blevet mere dæmpet i den senere tid. Det er jo konstateret, at universet for en stor del må rumme antistof — på samme måde bør også antigravitation kunne eksistere, siger sagkundskaben.

Enklere.

Men den mekaniske accelerator er alligevel noget andet. Dens roterende system skaber sin egen tyngdekraft — i tilknytning til centrifugalkraft. Dette system i mangedoblet udgave bør — ifølge eksperterne — kunne udvikle en kraft, der er stærk nok til at løfte et fartøj lodret fra jorden. Og med endnu større lethed skal den kunne drive et rumskib tværs igennem solsystemets tyngdefelt — med hidtil uanede hastigheder.

Den gamle matematiker og astronom Johannes Kepler antog i sin tid, at Solen skænker planeterne kraft til deres bevægelse. Mange af vor tids forskere er begyndt at give ham ret: Alle planetbaner er mere eller mindre excentriske — planeterne accelererer, når de nærmer sig Solen — hele systemet synes at fungere som en gigantisk mekanisk accelerator. Deri kan ligge den kraft, som driver Solen på dens vej gennem det galaktiske rum, gætter man. Hvis disse antagelser stemmer, kan det blive meget enklere, end man havde troet, at færdes ude i universet — over mange gange større afstande, end det hidtil har forekommet muligt — under stadig acceleration, men uden raketmotorernes brændstofslugende flammer.

Vi lever i en tid, hvor grænserne for det mulige nedbrydes — hvor love, der syntes at sætte det endelige punktum, udvikles videre — og hvor nye teorier vokser frem ved siden af de tidligere. Allerede i begyndelsen af 1600-tallet sagde Johannes Kepler: — Loven er ikke verdens ende..

Einstein udredte og videreudviklede sine forgængeres beregninger og teorier. Han satte lysets hastighed som den yderste grænse for mulige hastigheder. Nu er hans teorier begyndt at vakle. Nu mener man, at »lys-muren« — 300.000 kilometer i sekundet — godt kan passeres. — At den allerede er passeret!

Hurtigere end lyset.

Med følsomme astronomiske instrumenter har man observeret fjerne galaxer, som farer bort fra os med hastigheder helt op til 720.000 kilometer i sekundet — 240 pct. af lyshastigheden! Hvem siger egentlig, at det ikke er o s, der farer bort fra d e m med denne hastighed? og uden at mærke noget til det. Og selv om eventuelt begge fjerner sig fra hinanden med den halve fart hver, er der alligevel tale om hastigheder, som langt overstiger lysets.

Man troede, at naturen ville rejse uovervindelige hindringer ved lydmuren. Nu anses det ikke for særligt usandsynligt, at vi også kommer til at passere lysmuren — engang i en ukendt fremtid.

Overlegen.

Teknikken ruller frem som en lavine. Rundt om i verden eksperimenteres med nye fremdriftsystemer: brændselsceller, solenergi, jonmotorer — og altså også den mekaniske accelerator. Der findes allerede enkelte prototyper i funktion — jeg har selv set dem. På grund af sin evne til at afgive større fremdrivningseffekt, end der puttes ind, må den være raketprincippet overlegen — det eneste, vi hidtil har anset for brugbart til rumrejser.

Hvorfor er den ikke kommet frem tidligere?

Eksperimenter af denne art foretoges allerede i trediverne.. Den tekniske udvikling kan til tider gå omveje. Hvis John Ericsson ikke havde opfundet propellen, var reaktionsprincippet muligvis blevet taget i anvendelse meget tidligere. Vi havde måske bevæget os med overlydshastigheder flere årtier før det nu blev tilfældet.

Alle hastigheder.

For øjeblikket råder reaktionsprincippets tidsalder. Vi betragter det som det eneste middel til rejser i rummet — og ser vore muligheder begrænsede inden for dets rammer. Måske vil man engang i fremtiden komme til at betragte disse voldsomme kræfter som en unødvendig omvej, som en forsinkelse af udviklingen.

Ifølge de hidtil udførte beregninger og eksperimenter synes den mekaniske accelerators register at spænde over alle hastighedsområder — fra


E.SEMITJOV

Rumrejser hinsides solsystemets grænser — til andre stjerner, i mælkevejens svimlende dyb... Kan det utrolige, det som vort korte liv synes at umuliggøre, trods alt blive virkelighed? Ja, siger videnskabsmænd, som i dag eksperimenterer med en ny, helt anderledes drivkraft. De tilføjer: — Hvis der virkelig findes »flyvende tallerkener« — så må de flyve ved hjælp af dette system! Hvis beregningerne stemmer, vil vi måske selv bygge tallerkenlignende fartøjer i fremtiden — rumskibe med extrem hastighed og rækkevidde.



stillestående svæven til det uendelige, hinsides lysmuren, måske mange gange hurtigere end lyset!

— Hvis de flyvende tallerkener virkelig eksisterer — så må det være denne måde, de drives frem på, har dristige konstruktører udtalt.

Hastigheder ud over lysets — det åbner utrolige perspektiver. Det indebærer, at vi skulle få mulighed for ikke bare at tænge uden for vort eget solsystem og søge beboede planeter omkring de nærmeste nabostjerner. Vi skulle inden for vor levetid kunne nå at færdes gennem hele mælkevejen. Vi skulle endog kunne forlade vor egen stjerneø i universet og begive os til fremmede galaxer!

Tiden står stille.

Ifølge Einsteins tidsparadox går tiden langsommere om bord på rumskibet, jo nærmere man kommer lysets hastighed. Det gælder både for døde ting og levende væsener. Urene går langsommere, og astronauternes livsrytme nedsættes. Ved en hastighed på 0,999998 gange lysets er tidens hastighed om bord blevet 500 gange mindre — vi ældes kun ét år i løbet af en (fra jordisk synspunkt) 500-års rejse.

Ved lysets hastighed skulle tiden stå stille — men den hastighed kan vi aldrig nå, har Einstein sagt: Andre fænomener gør sig gældende — rumskibets masse vokser. Ved lysets hastighed bliver massen uendelig, og ingen drivkraft vil kunne bringe os videre. Vi ville have nået den endelige grænse.

Men de teorier, som er vokset frem uden om Einsteins, siger, at vi k a n passere lysmuren. Den mekaniske accelerator burde ikke kende nogen grænser. Men hvad sker der så med tidens langsommere forløb — når vi har passeret det punkt, hvor den står stille? Rykkes vi tilbage i tiden?

En videnskabsmand af i dag smiler og siger: — Nej. Tiden er et begreb, vi selv har skabt. Der findes ingen tid.. Der findes kun aktivitet, bevægelse..

—/BJ.

Lige et par ord inden De går i hobbykælderen -

Allerede når man har læst den første af Semitjovs artikler, synes man, at man har fået en masse at vide — en masse gode tips lige til at tage fat på at eksperimentere med. Det har man muligvis også, men det viser sig meget hurtigt, at der vist nok er andet end bare stedet og navnene på de implicerede videnskabsmænd, Semitjov ikke har fået lov at sige! Rent umiddelbart kommer man i hvert fald ingen vegne med de givne oplysninger, men til gengæld, hvis man kan regne med, at det lidt, der er sagt, er rigtigt, så er der trods alt et spor at gå efter og tilsyneladende også en forvisning om, at opgaven h a r en løsning. — Og dermed burde disse to artikler være alle tiders udfordring til de teknisk interesserede blandt vore læsere! Vi ønsker god fornøjelse og stiller meget gerne spalteplads til rådighed, hvis nogen skulle finde ud af noget! — Tak, det var det hele.

— — —

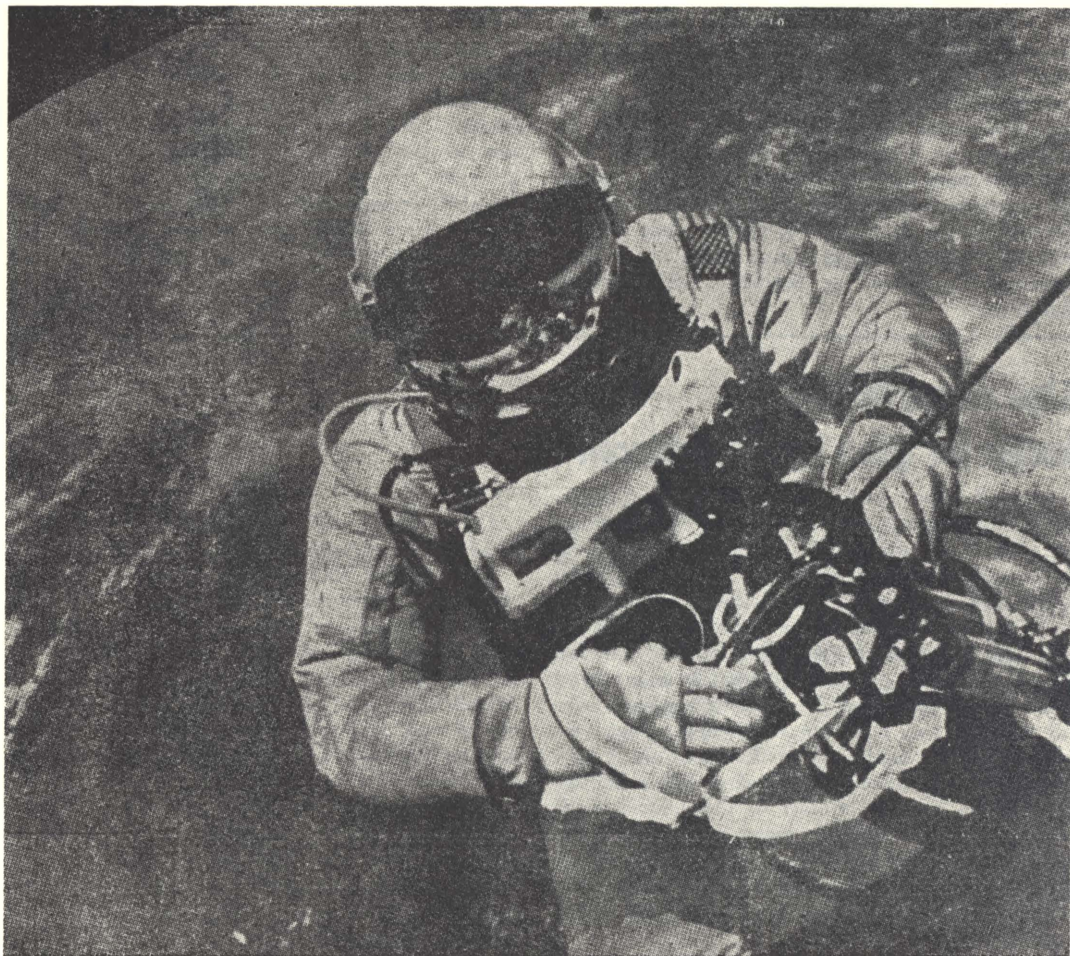
Og vi andre, der blev tilbage i lænestolene — hvad skal vi så mene om det alt sammen?

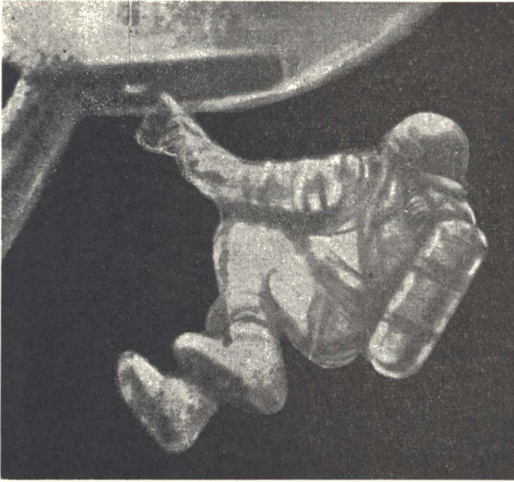
Tjah, — selv om nogle af de fremførte påstande nok kan få en og anden til at hoppe i stolen, så — — — Semitjov er jo ikke noget ukendt navn, og med alle de forventninger og perspektiver der rulles op, og de omtalte nye, direkte flyveruter til Månen — — — n o g e t må han jo have set, hvad det så end er. Artiklerne som helhed lyder ikke som en sensations-and uden nogen form for realiteter bag.

»Hvis der findes flyvende tallerkener, så kender vi nu deres fremdrivningsmåde!« — det er ellers store ord i en avis! Men lad os prøve at se, på hvilke punkter det beskrevne stemmer overens med, hvad vi kender fra rapportmaterialet og fra tallerkenlitteraturen:

1. Skulle »tage tyngden med sig« — Et eget, kunstigt frembragt tyngdefelt anses oftest som den eneste mulige forklaring på, hvordan tallerkenernes besætninger kan tåle de — efter vore vante begreber — helt vanvittige manøvrer, der ofte er iagttaget.
2. Acceleration efter et »dobbelt-op-princip« svarer ganske godt til, hvad der ofte er beskrevet, at tallerkenen først hæver sig forholdsvis langsomt til nogle få meters højde over jorden for derefter at »stige med fantastisk fart« eller »forsvinde ud af syne i løbet af få sekunder«.
3. Alle mulige bevægelsesretninger og hastigheder lige fra stillestående svæven til — det helt utrolige.
4. Mange gange er der »oppe under flangen« på en tallerken blevet rapporteret noget, der roterede — eller til tider blot en kraftig »luftstrøm«, der kom ud derfra — som fra en ventilator.
5. Der er mange andre detaljer i disse to artikler, som i forbløffende grad stemmer overens med, hvad der berettes i UFO-rapporter fra hele verden, — og artiklernes forfatter er heller ikke selv blind for det. Kun et enkelt punkt endnu skal dog fremdrages her:

Der hævdes, at acceleratoren kan give mere energi fra sig, end man tilfører den. Godt nok leverer den bevægelsesenergi, mens den f. eks. kunne tænkes at kræve elektricitet til en motor, der brin-





ger et eller andet i rotation. Det skulle dog ikke være noget uløseligt problem at omdanne en vis del af den frembragte energi til at fodre acceleratoren selv med, — ligesom man godt kan pille accumulatoren ud af en bil, når først den e r startet. Dette — hvis det ellers er rigtigt — vil rent logisk betyde flere ting: Der er ikke alene tale om i princippet — idet vi ser bort fra slitage — en evighedsmaskine, men ligefrem en evighedsmaskine med energi-overskud. Men kunne man ikke med god ret betegne denne overskudsenergi som — fri energi? Og kunne det tænkes, at acceleratoren en gang imellem ville behøve en »opladning« for at have noget at starte på — — —? Hvor har man dog hørt det før? — — —

Vi skal ikke påtvinge læserne flere af vore tanker, da vi meget vel derved kunne risikere at hæmme en og anden i en selvstændig, *frugtbringende* tænkning. — —

B.J.

⅄

Både den amerikanske astronaut Edward White og den russiske kosmonaut Alexei Leonov erfarede under deres rumvandring, at et ryk med kroppen kunne fremkalde en bevægelse i ønsket retning.

Satellitoversigt 1965.

Det årlige antal satellitter vokser støt. Ikke færre end 170 rumskud blev foretaget i 1965 af henholdsvis USA, Sovjetunionen og Frankrig. Det er en satellit næsten hveranden dag! Der blev sendt 160 satellitter i kredsløb om jorden, medens der blev sendt 10 rumskibe til Månen og det ydre rum.

Amerikanerne brugte 63 raketter til at placere 95 satellitter i kredsløb. Af disse var de 67 militære og kun de 28 civile, så man vil forstå, at der er uhyre store militære interesser i rummet. Sovjet sendte 64 satellitter op med brug af 48 raketter. Det vides ikke, hvor mange af disse, som havde rent militære formål, idet russerne aldrig har været særlig tilbøjelige til at frigive oplysninger af nogen art.

Sovjet har hovedsageligt opsendt Kosmos-satellitter. Kosmos-satellitterne undersøger koncentrationen af ladede partikler, mængde og udbredelse af bælter af partikler med lav energi, sammensætning af strålingsbælterne, den kosmiske stråling, jordens magnetiske felt, solvinden samt stråling fra andre himmellegemer, meteorittæthed, fordeling og dannelse af skyer i jordens atmosfære, foruden at de er afprøvningsstation for nyt rum-materiel af forskellig art.

De Kosmos-drabanter, som går i baner på 49 og 56°, bliver oppe indtil jordens tiltrækningskraft trækker dem ned. På grundlag af observationer mener man, at de er kegleformede og at størrelsen andrager ca. 220 × 120 cm. Vægten ligger sandsynligvis på 400 kg.

Andre Kosmos-satellitter går i baner på 51 og 65°, og de kommanderes til landing på sovjetisk område efter omkring en uge i rummet. De er på størrelse med en Agena og formodes (uofficielt) at blive benyttet til rekognoscering (spionage).

USA har især opsendt Discoverer-satellitter. Disse formodes at veje omkring 1,5 tons. Mange af dem udløser efter en uges tid beholdere, som vejer ca. 750 kg. Disse beholdere opsamles af amerikanerne. Denne type satellitter har sikkert samme formål som de sidstnævnte Kosmos-drabanter. Desuden opsender USA SAMOS-drabanter, der også bliver brugt til observation af jorden, og som vejer omkring et par tons.

Foruden det her nævnte antal satellitter, kan USAF have sendt en del mindre satellitter i kreds-

løb uden at dette er kommet frem. Det kan foregå på den måde, at en eller anden satellitopsendelse kan have haft flere mindre satellitter med som ekstra last. Disse »pick-a-back« satellitter kan udløses i forskellige højder. På grund af deres ringe størrelse kan de af sporingsstationerne på jorden være blevet registreret som »affald« ved en opsendelse.

I 1965 var der tre bemandede rumflyvninger, alle amerikanske. Det var de velkendte Gemini 5, 6 og 7.

Medens USA har koncentreret sig om de bemandede rumflyvninger, har Sovjet derimod sendt flere skud til det ydre rum end USA (der nøjedes med Pioner 6) idet de opsendte Zond 3, Luna 7 og 8 samt Venus 2 og 3. Desuden regner man med, at Kosmos 96 oprindelig var tænkt som endnu et Venus-skud, men at den fejlede.

I 1966 kan vi sikkert vente et endnu større antal satellitter. Derimellem vil der sikkert være nogle franske, japanske og én eller to fælleseuropæiske.

ej.

HITTEGODS

UFO-SAGEN I STØRRE PERSPEKTIV — — —

- Mønternes vidnesbyrd.

Af Roberto Pinotti.

I flere tusind år har mennesket set mystiske genstande på himlen. Er de gamle romeres »clypei ardentes«, (»brændende skjolde«), vor tids »flyvende tallerkener«? Var en del af oldtidens »guder« i virkeligheden gæster fra rummet? Teorien, ifølge hvilken mange af de usædvanlige fænomener, flere klassiske skribenter beretter om i deres arbejder, tilskrives uidentificerede objekter, synes atter og atter at blive bekræftet af stadig flere vidnesbyrd fra fortiden. Næst efter historie, mytologi og arkæologi fører nu også undersøgelsen af gamle mønter til udfordrende konklusioner af eminente under-



søgere som Desmond Leslie, George Hunt Williamson, Alexander Kasantzev, Brinsley Le Poer Trench og Raymond Drake.

Her gengives et foto af en gammel romersk mønt, hvor vi ser en fremstilling af et mystisk fænomen, der kom til syne på himlen omkring år 193 efter Kristus. Det er givet, mønten blev slået det år, på kejser Publius Helvius Pertinax's tid. Denne mærkelige mønt, der blev fundet i Syrien for nogle år siden, har stor betydning for os, fordi den berører en af disse års uforklarlige hændelser, som vi også har nogle nedskrevne optegnelser om.

Vi ved, at på Commodus' tid viste et skinnende objekt sig på himlen. Det er denne begivenhed, historikeren Aelius Lampridius, en af de såkaldte »scriptores Historiae Augustae«, omtalte i sit værk »Life of Commodus«. Også Herodianus bekræfter i sit velkendte værk »Romerrigets historie efter Marcus Aurelius' død«, 1. bog, at »der var mange undere på den tid«, og at nogle »stjerner« blev set svævende i luften i klart dagslys. »Herodianus, en græsk historiker, virkede i det tredje århundrede efter vor tidsregning. Det ser ud, som om han var syrisk græsk (muligvis født i Antiokia omkr. år 170 efter Kristus). I år 203 var han i Rom, hvor han havde et par underordnede stillinger, men det formodes, han også var der i året 192, da Commodus var kejser. Hans historiske værk i otte bind, beskæftiger sig med årene mellem Marcus Aurelius' død og Cordianus III's proklamation (180-238 efter Kristus). Hans interessante arbejde supplerer Dio Cassius og har den værdi, der følger med en samtidig beretning, skrevet med oprigtighed og nøjagtighed. Vi ved, han var en objektiv og sandhedskærlig skribent, som henviste direkte til protagonisterne og vidnerne til de begivenheder, han fortalte om. Der er ingen tvivl om, at de observationer, han beretter om i sine bøger, er virkelige observationer og ikke opdigtede. Naturligvis er det ikke let med sikkerhed at tidsfæste de mærkelige begivenheder, der fandt sted i disse år, men Commodus sørgede for at bevare disse begivenheder for eftertiden ved at præge en stjerne på bagsiden af de af ham udstedte mønter. Mønterne blev slået i året for hans syttende »Tribunicia Potestas«, hvilket svarer til år 192 efter Kristus. På en anden mønt, beskrevet af Henri Cohen (Description historique des monnaies frappees sous l'Empire romain, commonément appelées medailles impériales, No. 245) og sandsynligvis slået det samme år, kan vi se syv »stjerner«. Ikke desto mindre går det fænomen, der blev beskrevet af Herodianus tilbage til perioden mellem 189 og 190 efter Kristus, og dette beviser, at de usædvanlige begivenheder på himlen, som Aelius Lampridius, Herodianus og andre omtalte i deres bøger, sandelig var forskellige begivenheder og skriver sig tilbage til forskellige årstal.

Det er i denne forbindelse interessant at notere sig, at disse mystiske »stjerner« dukkede op på et senere tidspunkt, nemlig på Septimus Severus' tid, hvilket kan ses på et antal syriske mønter.

Vi må imidlertid huske, at tilstedeværelsen af en stjerne på romerske mønter altid er forbundet med overnaturlige begivenheder. F. eks. skrev Plutarch, at efter snigmordet på Julius Cæsar ».. blev mange heftige mænd set kæmpende mod hinanden..« (Life of Caesar, kapitel LXIII), og Suetonius fortæller, at kort efter Cæsars død, under legene til hans ære, skinnede, hvad der tilsyneladende var en komet ».. i syv dage, den dukkede op kl. fem om eftermiddagen; romerne troede, det var Cæsars sjæl, der for til himmels med guderne..« (Life of Caesar, kapitel LXXXVIII). Dette er oprindelsen til den stjerne, der var placeret på Cæsars pande på statuer af ham, og på mønter med Cæsars billede, over hans hovede.

Men et af de bedste beviser på UFO-aktivitet i fortiden bliver givet os i form af denne mønt af kejser Pertinax, Commodus' efterfølger, på hvilken vi ser ikke en stjerne, men en flyvende globus! Som man kan se, viser billedet en kvinde, der rækker sine hænder mod et mystisk objekt på himlen. Dog, eksperter er af den mening, at denne mærkelige kugle, hvad den så end er, hverken forestiller solen, månen, en stjerne, eller en komet, fordi anbringelsen af de fire stråler, som man kan se, ikke er symmetrisk i forhold til kuglen, således som i andre (og vidt forskellige) fremstillinger af almindelige himmellegemer. Betragt fotografiet, og De vil blive overbevist. Man kan roligt sige, at lysgivere aldrig blev gengivet på denne måde. Derfor må vi, alt taget i betragtning, konkludere, at denne mystiske kugle kun kan have været et uidentificeret flyvende objekt. Men var den en flyvende tallerken? Altså et ikke-jordisk rumskib?

Hvad Deres mening end er, »PROVIDENTIA DEORUM COS II«, ordene der står anbragt rundt om den lille kvindefigur på mønten, kan på ingen måde misforstås; det er indlysende, at denne mønt symboliserer gudernes forsyn (det er oversættelsen af de latinske ord »Providentia Deorum«), som her naturligvis er fremstillet i skikkelse af en kvinde, (fordi det latinske substantiv »Providentia« er feminint).

Med andre ord har vi her en miniature-guddom,

en personifikation af den stadige tilstedeværelse af — og af den forudseende tagen sig i agt for guderne, himlens beboere, (»intermundia« på latin). Guderne fra »intermundia« (dette latinske ord oversættes almindeligvis himmel eller »Guds himmel«, men dets ordrette betydning er »rummet mellem kloderne«), viste sig for dødelige ridende på »stjerner« og flyvende kugler på kejser Publius Helvius Pertinax' tid. Kun overtro?

Vi omtaler historiske og ikke mytologiske begivenheder. Herudover er der ingen tvivl om, at gravøren, der har fremstillet denne mønt, var en virkelig kunstner, og denne påstand bliver evident, når vi betragter den akkuratesse, der er lagt for dagen, specielt ved fremstillingen af kejserens billede og ved fremstillingen af »Providentia Deorum«. Efter vor mening var han i sandhed klar over, hvad det var, han skulle fremstille på denne mønt. Jeg kunne lide at vide, om han selv har set, hvad han fremstillede med så stor akkuratesse.

Se på vor flyvende kugle endnu en gang; mener De, at den store lighed med vore rumfartøjer og satellitter med deres udvendige antenner er en ren og skær tilfældighed?

Desværre er denne mønt meget sjælden, fordi Pertinax' regeringstid var temmelig kort. Han blev valgt i en fremskreden alder og imod sin vilje, den 1. januar år 193 som Commodus' efterfølger, og blev snigmyrdet under et soldatermytteri den 28. marts 193.

Ejeren af denne enestående mønt er Remo Cappelli, en ekspert som beskæftigede sig med dette emne i en lille artikel, som blev offentliggjort i det velkendte italienske ugeblad »Vita« for d. 22. december 1960.

Uanset, hvad Deres mening er, giver denne mønt både entusiasterne og skeptikerne rigeligt materiale for en polemik.

Roberto Pinotti—/SL.

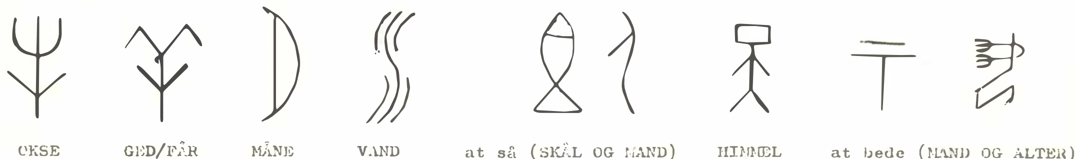
En Himmel-mand?

For kort tid siden læste jeg en bog: »Kina før Han-dynastiet«, tildels fordi jeg var interesseret i at efterkontrollere historien om pladerne med rilleskrift, som ifølge UFO-NACHRICHTEN var blevet fundet i et grænseområde mellem Kina og Tibet kaldet Baian Kara Ula (omtalt i UFO-NYT nr. 6, 1964). Dette lykkedes det mig dog ikke at finde nogensomhelst omtale af. (Er der nogen læser, der kan overbevise mig om, at en lokalitet ved navn Baian Kara Ula overhovedet eksisterer?) Derimod faldt jeg over noget andet, som jeg mener kan have interesse for en videre kreds, nemlig en fremstilling af den ældste form for skrift fra Kina, med illustrerede eksempler herpå. Jeg tillader mig at citere fra bogen:

Skikken at tage varsler. Svarene på de spørgsmål, som skulle prøves, fremkom gennem tolkninger af revnerne i dyreben — almindeligvis skulderblade — som fremkom, når glødende bronzenåle blev stukket ind i dem. Der er ingen vidnesbyrd om denne form for skulderbladsdyrkelse indenfor Yang Shao, men den blev praktiseret i mere primitiv udgave i Ch'eng Tzu Yai og andre Lung Shang bopladser. På Ch'eng Tzu Yai blev indridset tegn, som endnu er uidentificerede, og som ikke synes at erstatte skrift. En skreven orakelberetning blev tilført senere under Shang dynastiet. (Shang tiden er ca. 1500-1027 f.Kr.). Orakelindskrifterne er, hvadenten de er blevet indridset, eller, som sjældnere, påmalet skjolde eller knogler, den ældste form for kinesisk skrivemåde.

Der var især et af de afbildede tegn, som mystificerede mig. Kan De gætte hvilket?

Jeg bør måske først bemærke at: »Skrivereglerne afviger ikke fra de moderne og er de samme som de, der ligger til grund for hieroglyf- og kileskrifterne i den nære orient. Mange ord skrives som en del af, eller *en simplificeret tegning af den genstand eller den handling, som de betegner,* eller er repræsenteret af et billede af en genstand, som ligger tæt opad den i udtale. Nogle er abstrakte, vedtagne tegn.



OKSE GED/FÅR MÅNE VAND at så (SKÅL OG MAND) HIMMEL at bede (MAND OG ALTER)

En anden metode gik ud på, at anbringe to elementer sammen, hvoraf det ene — f.eks. vand, træ, hånd — hentydede til kendte begreber, mens det andet udtrykte lyden som i en rebus. Denne fremgangsmåde var sjælden i orakelsætningerne, men blev senere et særdeles nyttigt middel til udvidelse af ordforrådet«.

Som De sikkert har gættet, alene på grund af overskriften, var det det gamle tegn for »HIMMEL«, som især fangede min opmærksomhed. Eet er det besynderlige i at benytte en »mand« som tegn for »HIMMEL«, men endnu mere påfaldende er det, at en mand, hvor en sådan ellers indgår i et tegn, er afbildet *uden hovede.* Hvad er da det stiliserede hovede på »himmel-manden«? En rumhjelm?

En udfordrende tanke, ikke sandt?

Iver O. Kjems.

Et fund — måske alle tiders fund.

UFO-Nyt har tidligere talt om den franske forsker, dr. Henri Lhote. Opmærksomheden henledes herved på hans bog, som er udgivet under titlen »A la découverte des fresques du Tassili«. Den danske oversættelse, »Saharas Klippemalerier«, udkom i 1959 på Jespersen og Pios Forlag, og den er rigt illustreret i farver og sort/hvidt.

Enhver UFO-interesseret vil have den allerstørste glæde af at læse den. Forfatteren er ikke ufolog, men uden personlig at gå ind for det, i hvert fald ikke åbenlyst, taler han alligevel om mars- og jupiter-mennesker, de såkaldte »rundhoveder«, hvoraf nogle var omtrent 6 m høje. De findes som hule- og klippemalerier i utallige tilfælde i den sydlige del af Sahara. Fra bogens side 72 til side 208 omtales disse rundhoveder udførligt. Nogle af dem har hjælm på, andre afviger fra disse ved at have to små fremspring på hjælmen eller hovedet, ikke ulig snegles følehorn. Karakteristisk for dem er, at de har meget korte fingre, og den figur iblandt dem, som forfatteren kalder marsguden, har en kæmpemæssig hjælpefinger begyndende i albueleddet på hver arm.

Med forlagets elskværdige tilladelse giver vi nedenfor et par smagsprøver:

Side 79. »Skulle der virkelig være kommet marsmennesker til Sahara, må det være sket for årtusinder siden, for rundhoved-malerierne i Tassili er, så vidt vi ved, de alleræ ldste«.

Side 208. »Flere af vore korrespondenter ville for enhver pris forklare os, at vore »marsmennesker« i virkeligheden var »jupitermennesker«, og at vore formentlige opdagelser ikke var andet end en simpel bekræftelse på den kundskab, som de »indviede« indenfor en eller anden teosofisk sekt for lang tid siden havde vundet; de officielle videnskabsmænd, som man gjorde mig den ære at henregne mig til (d.v.s. forfatteren), havde aldrig begrebet noget af det hele og ville aldrig kunne begribe det.

Så var der andre igen, og det var de mest begejstrede, som ikke betænkte sig på at skrive, at vi havde genopdaget Atlantis og således gjort ende på den strid, der har kostet så meget blæk, siden Platon havde fortalt historien om Atlantis i sine berømte dialoger Kritias og Timaios«.

Dr. Henri Lhote er tilknyttet Musée de l'Homme i Paris, og man kan roligt regne med, at de hjembragte reproduktioner fra hans to Sahara-rejser er offentligt tilgængelige på det nævnte museum. Desværre er bogens danske oversættelse udsolgt fra forlaget. Men prøv bibliotekerne og måske antikvarboghandlerne.

Aage Voss.

KOMMENTAR: Interessant er det, at der her omtales »jupitermennesker«. Jupiter er jo ellers ikke en af de planeter, der normalt optræder i tallerken- og kontaktberetninger, men ét sted er der, hvor jupitermennesker også omtales: Adamskis »Saturn-turen II«.

B.J.

Man vil engang senere kalde vor tidsalder strip-tease-epoken — legemligt, sjæleligt, åndeligt.

Jules Romains, fransk forfatter.

☆

Politik og økonomi er — hvad journalister til stadighed glemmer — trods alt midler og ikke mål.

Donald Tyerman, The Economists fhv. red.

Kulturer i glemmebogen.

Af V. J. Brøndegaard.

Adskillige fund og overleveringer peger på, at der fandtes højtudviklede kulturer længe før syndfloden. Naturkatastrofer og »atom-bomber« kan have ødelagt dem.

Alle skolebørn lærer, at verdenshistorien begynder med sumererne og ægypterne, grækerne og romerne. Længere tilbage lå jern-, bronce- og stenalderen. Resten fortaber sig i fortidens mørke.

Men kan det virkelig være sandt, at menneskeaber eller abemennesker gennem mange årtusinder kun brugte deres ringe intelligens til at slå hinanden ihjel?

Antropologerne forsikrer os, at homo sapiens' eneste værktøj gennem en halv million år var af flint. Stort mere opfandt »det kloge væsen« ikke i løbet af 500.000 år. Først fra omkring 1750 e.Kr. begyndte menneskets intelligens pludselig at klatre op mod nutidens tekniske civilisation.

Men oldtidens ægyptere og romere var næppe dummere end vor tids mennesker. Ganske de samme materialer og naturkræfter stod til deres rådighed. Man savner da også en sandsynlig forklaring på, at menneskeslægten først i løbet af de sidste to hundrede år kom ind i en nærmest eksplosionsagtig udvikling.

Kan den mulighed helt udelukkes, at der også før stenalderen fandtes blomstrende kulturer med højt udviklet teknik? De lærde afviser tanken som det rene nonsens. Og dog — vi har i dag våben, som kan udslette hele folkeslag. Blev forhistoriske lande og byer udslettet af gigantiske atomkrige eller naturkatastrofer og det så grundigt, at nu kun sagnet hvisker om deres eksistens?

Vi véd, at jordskælv, vulkanudbrud og oversvømmelser gentagne gange har ændret verdensdelenes udseende — at myriader af liv og livsformer uddøde. Når man betænker, hvor få og tilfældige vore geologiske og arkæologiske fund er — om Ægyptens visdom f.eks. blev så godt som intet bevaret — kan man engang meget vel finde ting, som gør det nødvendigt helt at revidere vort gængse tidsskema for menneskets kulturhistorie.

I følge videnskaben har oceanernes niveau altid været praktisk taget det samme som i dag. Men Titicaca-søen i Sydamerika ligger næsten fire kilometer over havspejlet og indeholder dog saltvand og en havfauna. Endnu højere oppe er fundet et 700 km langt bælte havmuslingekalk. Geologerne siger, at hele kontinenter hævede og sænkede sig. Men kan den forklaring ikke være lige så rigtig, at havspejlet af en kosmisk magt blev hævet og sænket?

De store floders munding fortsætter som undersøiske canons langt ud i havet. Kongo-bækkenet f.eks. fortsætter til 150 km fra kysten og 2000 meters dybde. Denne afslidning kan kun være sket på landjorden, følgelig må Afrika engang have været meget større mod vest.

Blev Atlanterhavet tørlagt alle steder med mindre end 2000 meters dybde, kom et fastland til syne. Er det Atlantis?

Om Atlantis er allerede skrevet 25.000 bøger og utallige artikler. Men kun så meget synes sikkert: Ikke én, men flere vældige »syndfloder« har gennem geologiske tidsrum ændret verdenskortet. Ikke blot ét rige, men mange lande kan være begravet under vand- eller jordmasser.

Sagn fra Hellas, Mellemamerika og Polynesien beretter om en fjern fortid uden måne og med et færre antal planeter. Grækerne kaldte urrigets indbyggere »proselener« — månebeboere. Den Amors gyldne kanonkugle, der nu ret fredsommeligt kredser omkring Jorden, er rimeligvis et himmellegeme, der kom ind i Jordens tiltrækningskraft. Da månen blev indfanget af vor klode, må følgen være blevet gigantiske naturkatastrofer. Fra antiken er bevaret mange overleveringer om korrekturen af månekalenderen. Først fra det 7. årh. f.Kr. svarer omløbstiden til nutidens.

Den faste jordskorpe måler kun 100-150 km og er sammenlignet med hele kloden kun som en æggeskal. Skorpen svømmer i sej magma og kan, påvirket af en kosmisk kraft, være blevet fastholdt, mens massen i det indre fortsatte rotationen. Resultatet måtte blive den vandring af polerne, som mange geologer har konstateret.

Den græske historiker Herodot (5. årh. f.Kr.) refererer en samtale, han førte med ægyptiske præster, der forsikrede ham, at det ægyptiske kongerige var over 10.000 år gammelt. I det tidsrum skiftede solen (set fra Jorden) plads fire gange.

Også Bibelen beretter om forhistoriske naturkatastrofer. Esajas' bog og 2. Kongernes bog fortæller samstemmende, at i kong Akaz' tid gik solurets skygge ti streger frem, d.v.s. solen stod nærmere horisonten, men at den gik det samme antal streger tilbage, mens sønnen Hiskiaz regerede. I Josvabogen råber profeten efter sejren over amoriterne — Sol, stå stille i Gibeon, og måne i Ajjalons dal! — »Og solen blev stående midt på himlen og tøvede næsten en hel dag med at gå ned. Hverken før eller siden har der været en dag som denne«.

Platon siger i dialogen »Politicus«:

— Til visse tider har verdensaltet sin nuværende kredsbevægelse, til andre tider drejer det i modsat retning . . . På et sådant tidspunkt omkommer alle dyr, men kun en lille part af menneskene.

I Kritias-dialogen lader Platon en ægyptisk præst sige:

— Der er allerede sket mange slags udslettelser af mennesker, de værste med ild og vand. Hvad der hos jer grækere fortælles om Faeton, Helios' søn, at han besteg faderens solvogn og forbrændte alt på Jorden, det lyder nok som en fabel. Men den har en sand kærne, nemlig himmellegemernes ændrede bevægelse og livets ødelæggelse på jorden. Ved hver ødelæggelse skånes kun nogle få mennesker, som lever højt i bjergene. Og det er de udannede og uvidende, der ikke véd noget om alt det, der var i disse ældre tider.

Med andre ord: civilisationen langs floder og kyster druknede, kun de primitive folk i højegnene overlevede. Den dumme bevarer ingen traditioner . . . derfor gik vor viden om fortidens kulturer tabt.

Og hvad der blev levnet, sørgede mennesket selv for at ødelægge . . . som eleven, der efter sidste eksamen tilintetgør de forhadte skolebøger.

Kinas ældste traditioner er yderst sparsomme. Kejser Shin-Huang-ti begyndte i det 1. årh. e.Kr. at bygge muren som værn mod alle fremmede »barbarer«. Samtidig sørgede han for, at alle bøger om astronomi og historie blev brændt. Bogbålene flammede over hele Midtriget — med ham skulle en ny æra begynde. Sagnet siger, at de sidste rester af fortidens litteratur måtte rekonstrueres efter en gammel mands hukommelse . . .

Det videnskabelige bibliotek i Alexandria (Ægypten) var oldtidens største og rummede omkring år 250 f.Kr. over 700.000 skriftruller. De blev alle brændt under krige 48 og 47! Det lykkedes at samle andre 43.000 ruller, der år 391 e.Kr. totalt ødelagdes af en hob religiøse fanatikere. Hvor megen kostbar viden om menneskehedens ældste historie gik for altid tabt med disse dokumenter?

Aztekernes fjerde konge Itzkoatl, som regerede et halvt århundrede før Amerikas opdagelse, ville tilsløre sin ringe herkomst og grundlægge en ny tradition — derfor gav han ordre til, at alle gamle »løgnagtige« håndskrifter skulle samles og brændes. De spanske erobrere foragtede også dette »hedenske makværk« og smed hele dynger pragtfuldt illustrerede codices på bålet. Kun ganske få eksemplarer overlevede autodaféen og ligger nu som store kostbarheder i verdens museer.

Vi kan nu kun gisne om de overraskelser, der ville møde nutidens forskere, hvis de kunne gennemgå de forsvundne dokumenter. I et museum i Salzburg ligger et 67x67x47 millimeter stålstik, fundet 1866 af geologen Gurlt i et lag fra — tertiærtiden!

Mineralogen Wm. Niven gjorde 1911 et sensationelt fund i Meksiko. Han fandt i en grusgrav ved hovedstaden to brolagte gader, den ene i 2,7, den anden i 4,5 meters dybde. Han gravede videre, kom gennem et tykt lag vulkansk aske og fandt talrige bygningsværker. I et rum fyldt med aske havde ligget et guldsmedeværksted. Et siderum var smykket med vægmalerier i velbevarede farver. Niven døde 1937, og tusinder af hans fund ligger ubearbejdet i en dynge i Houston, Texas. Videnskaben vil ikke kendes ved dem . . . de passer ikke ind i dens billede af verdenshistoriens gang.

I det hele taget venter mange arkæologiske gåder på deres løsning. Et bælte fra en oldkinesisk grav viste sig at bestå af 85 pct. aluminium, 10 pct. kobber og 5 pct. mangan (vore fysikbøger siger, at H. C. Ørsted som den første — 1825 — fremstillede rent aluminium). I 1958 beviste en amerikansk ingeniør, at nogle »hellige krukker« på et museum i Bagdad var elektriske batterier brugt for 2000 år siden. I Gobiørkenen og Turkistan er fundet rør af en keramisk masse eller glas med en dråbe kviksølv i den ene ende. Et måleinstrument eller en kultisk genstand?

Flyvemaskinen turde være udtryk for højt udviklet teknik. I næsten 4000-årige indiske Vedakvad findes nøje beskrivelser af flyvende fartøjer kaldet »vimana«, som har flere etager eller dæk og kan flyve både fremad og baglæns. Det hedder om dem i bogen »Manusa«: — Ved hjælp af disse maskiner kunne menneskelige væsener flyve i luften indtil stjernernes regioner. Og himmelske væsener kunne begive sig til Jorden.

Professor Hunt Williamson optegnede blandt indianere i Minnesota et sagn: Før hvid mand kom hertil, så man runde og tavse himmelbåde, der kunne lande på søerne. De forsvandt, men lovede at komme igen.

Når brødrene Montgolfier og brdr. Wright nævnes som henholdsvis ballonens og flyvemaskinens opfindere, svarer det ikke til virkeligheden. Ifølge Franz Maria Feldhaus, der har teknikkens kulturhistorie som speciale, gik en luftballon allerede år 1306 til vejrs ved en kejserkroning i Peking, og »flyvende vogne«, d.v.s. propeldrevne fly, havde man også i begyndelsen af vor middelalder — at dømme efter kinesiske træsnit fra Kung-futse's tid (551-479 f.Kr.).

I den oldindiske bog »Drona Parva« omtales et supervåben med virkninger, der meget ligner katastrofen over Hiroshima og Nagasaki årtusinder senere. Det hedder om erobringen af en by:

— Han kaster projektilet Agneva, som rummer hele verdensaltets energi. Byens tre dele begyndte at brænde. Ild som 10.000 sole slog højt i vejret . . . Hår og fingernegle faldt af menneskene. Hønsenes fjer blev hvide, deres fødder fulde af brandsår. Levnedsmidler fordærvedes på få timer og krukker gik itu uden synlig årsag.

Kan civilisationer, der mistede kontrollen over frigjorte naturkræfter, have udslettet sig selv og ikke efterladt spor? — Stensatte fæstninger i Irland og det vestlige Skotland ser faktisk ud, som om en kæmpemæssig skærebrænder havde smeltet dem sammen til en kompakt masse. Gamle irske sagn nævner også frygtelige våben — »kæmpefugle udspyede ild mellem skyerne, brændte grønne træer og smeltede sten helt ned til kiselstenenes rødder«.

Vi råder nu over kosmisk energi af en størrelsesorden, der meget vel kan forvandle storbyer til en dynge glaserede murbrokker. De arkæologer, som 100.000 år efter gravede i resterne, måtte med rette tvivle på, at her havde eksisteret en høj civilisation. Krigen efter atomkrigen bliver udkæmpet med spyd og stenøkser, har en filosof sagt.

Kronik fra »Frederiksborg Amtsavis«, 4. juli 1965.

FILOSOFI

Den ny tidsalder.

Af N. E. Wagenda.

III

Dagligt støder man på udtryk som »jet-alderen«, »bilismens tidsalder«, elektricitetens tidsalder« o.s.v. o.s.v. — og det er slet ikke så få »tidsaldre«, vi på denne måde igennem det sidste halve århundrede er trådt ind i — og nu på samme tid befinder os i. Taget i denne snævre betydning af ordet er der derfor heller ingen tvivl om, at vi set med historiens øjne står »lige på randen« af adskillige »nye tidsaldre«, idet praktisk talt hvert eneste år bringer nye tekniske fremskridt, der mere eller mindre kommer til at revolutionere forskellige sider af vor tilværelse.

Når der fra forskellig side tales om »Den Ny Tidsalder«, er det dog ikke sådanne »småting«, der hentydes til, og selv ikke summen af de kommende 35 års opfindelser, hvis man blot tænker sig udviklingen videreført ad de hidtidige baner, vil man lade sig nøje med som en »forklaring« på, hvad der hentydes til, — selv om det måske nok indrømmes, at det fremtidsbillede af vort samfund omkring år 2000, som så ofte er blevet fremsat af science fiction forfattere, byplanlæggere o.s.v., i sig selv — i hvert fald i teknisk henseende — ville betyde en omvæltning og forudsætte en mildest talt eksplosionsagtig udvikling. — For hvad er vel 35 år set med historiens øjne?

Men som sagt: selv dette er ikke nok. Det, man venter, og som man hævder vil komme, er intet mindre end en åndelig vækkelse, en »åndeliggørelse«, ja, ligefrem en »strukturændring af selve mennesket«. — Eller for at gøre det hele lidt mindre — eller mere — mystisk, alt efter, hvad læ-

serne hver især måtte mene, så kan det også siges således, at man venter — og hævder, at vi står umiddelbart foran — *opdagelser* og *begivenheder*, der vil medføre en sådan åndelig vækkelse, — en brat opvågnen til en højere erkendelse af Kosmos og af selve livet, som vil føre vor udvikling frem ad helt andre baner, end vel de fleste havde forestillet sig, og som vil få hele vor hidtidige civilisationsform til at tage sig ud som en tilværelse bag et forhæng. — Allerede længe, hævdes det fra okkult side, er dette »forhæng mellem det synlige og det usynlige« blevet stadig tyndere, og en dag vil det sønderflænges helt. — — —

Opdagelser og *begivenheder*, der skulle kunne fremkalde en åndelig vækkelse og revolutionere a l l e sider af vor tilværelse? — Kan noget sådant overhovedet tænkes?

Det har aldrig været nogen kunst at slynge om sig med mystiske vendinger, påståede symbolske udtryksmåder — og regulær tågesnak. Men ofte har det formodentlig ligefrem været den eneste mulighed for at give udtryk for noget, man på en eller anden måde mente at være kommet til erkendelse af, men hvis egentlige natur, man ikke kendte eller simpelthen manglede ord for. Hver gang en uklart formuleret profeti er gået i opfyldelse, er det imidlertid sket i form af en begivenhed, der har kunnet — om ikke altid forklares, så dog beskrives r e n t f y s i s k — idet vi her benytter dette udtryk som indbefattende h e l e den fysiske omverden, der ellers deles mellem forskellige specialvidenskaber, — thi:

For hver en veksel,
der trækkes på mystikken,
skal dækning findes —
og hentes hos fysikken!

Men ikke nok med det: Når vi overhovedet taler om, at en profeti er gået i opfyldelse, så må der deri ligge, at vi i et eller andet konkret fysisk handlingsforløb trods alt har genkendt og nu pludselig forstår, hvad der var dunkelt udtrykt.

På baggrund af denne erkendelse — samt i betragtning af, hvor nært forestående de før omtalte fantastiske opdagelser og begivenheder fra alle sider hævdes at være, må det være naturligt på nuværende tidspunkt at vende sagen om og spørge — ikke med nedladende skepsis, men rent sagligt og med ønske om et lige så sagligt svar: Kan noget sådant overhovedet tænkes? — Eller udtrykt mere tydeligt: *Er det på nuværende tidspunkt muligt, ud fra den moderne videnskabs hidtidige resultater og endnu uafklarede perspektiver, at forestille sig arten af eventuelle kommende opdagelser og begivenheder, der kunne revolutionere a l l e sider af vor tilværelse, — ja, ligefrem udvirke en verdensomspændende åndelig vækkelse?*

Når vi i det følgende skal forsøge at besvare dette spørgsmål, vil det være nødvendigt at behandle *opdagelser* og *begivenheder* hver for sig, og det vil da være mest formålstjenligt først at se på, hvad der måske venter os af epokegørende opdagelser.

Som omtalt allerede i II del har de senere års opdagelser og iagttagelser allerede i alvorlig grad rokket ved de teorier, der danner rammen om det bestående verdensbillede, således at vi må forudse, at en gennemgribende revision af hele vor opfattelse af Kosmos kan blive nødvendig inden længe. De anvendte eksempler gav dog kun svage — eller slet ingen — antydninger af, hvad der eventuelt vil træde i stedet for det bestående. Dette forhold skal vi i de følgende afsnit søge at bøde på.

Med den fart, der i disse år er i udviklingen, er der ingen tvivl om, at nye opdagelser i hobetal vil blive gjort på alle forskningsområder, men når det gælder opdagelser, der skal have chance for at kunne revolutionere hele vort verdensbillede og derigennem hele vor opfattelse af tilværelsen, så er det formodentlig nogle ganske bestemte forskningsfelter, vi først og fremmest må have vor opmærksomhed rettet imod. Det må drejer sig om følgende:

Udforskningen af MAKROKOSMOS, der varetages af rumforskningen i videste forstand, idet hertil også henregnes astronomien og den del af fysikken, der f.eks. beskæftiger sig med relativitetsteoriens problemkreds.

Udforskningen af MIKROKOSMOS, hvilket i praksis vil sige atomforskningen eller kærnefysikken i videste forstand.

Udforskningen af MENNESKET, hvortil må henregnes bl.a. dele af biologien med cellelære og arvelighedslære foruden psykologi og parapsykologi.

Når vi her benytter denne opdeling, skyldes det, at den traditionelle inddeling i enkeltvidenskaber på grundlag af de senere års resultater efterhånden må anses for uhensigtsmæssig, idet det simpelthen er umuligt at trække skarpe skillelinier. Udviklingen peger mere og mere hen imod, at det blot er forskellige sider af samme sag, man beskæftiger sig med, og at et udstrakt tværgående samarbejde vil være nødvendigt, hvis man skal nå frem til en dybere forståelse af helheden.

Endelig må til de tre nævnte forskningsområder henregnes forskellige af de såkaldte »grænsevidenskaber«. Det drejer sig om forskning, der foregår forskellige steder i verden, og som enten arbejder ud fra andre teorier end de gængse, eller som stu-

derer fænomener, der ligger ud over, hvad man inden for den »autoriserede« videnskab kan og vil beskæftige sig med, — i flere tilfælde fordi de pågældende fænomener — populært sagt — simpelthen ikke k a n eksistere ifølge de »anerkendte« teorier, — hvad fænomenerne selv dog som oftest er uvidende om!

Hvis Kosmos tilfældigvis ikke er opbygget efter den materialistiske filosofi, så er det ikke så mærkeligt, at et og andet kommer til at hænge udenfor, hvis man prøver at stoppe det i en materialistisk skjorte. Man kan til nød affinde sig med, at skjorten bliver ved med at revne på ganske bestemte steder for at give plads for et eller andet ubestemmeligt, men man kræver anselig bevismæssig sikkerhed for eksistensen — foruden visse oplysninger om »form« og »størrelse« af disse usynlige gevækster, inden man ligefrem monterer et tredje, fjerde og femte ærme på skjorten.

Den sidste grænsevidenskab, der har formået at tage springet over i de »anerkendte« videnskabers række, er parapsykologien, der nu er taget op ved en del universiteter verden over, — men først efter, at professor J. B. Rhine fra Duke Universitetet i USA gennem titusindvis af knastørre forsøg med kort og terninger samt lige så tør matematik havde bevist, at der lå realiteter bag bl.a. telepatien, langt ud over, hvad der kunne fejes bort som tilfældigheder. Måske vil De la Warr's radioniske forskning blive den næste grænsevidenskab, der vinder anerkendelse. Meget tyder på, at den er på vej.

Grænsevidenskaberne beskæftiger sig med fænomener, der ikke rigtigt hører hjemme i nogen af de bestående »båse«; men netop derfor er der heller ingen, der på deres tidlige stadier kan sige, hvad de i den sidste ende kan indebære, og det kan meget vel blive dem, der på længere sigt kommer til at udvirke de mest radikale ændringer i det bestående videnskabelige verdensbillede. — Men lad os prøve at se, hvilke mulige perspektiver, der er ved at åbne sig på hvert af de tre nævnte forskningsområder.

IV

MAKROKOSMOS — »Det store Kosmos« eller Verdensaltet — vel nok det forskningsområde, der i disse år sluger de største pengesummer. Hvilke resultater kan vi eventuelt vente — eller risikere — til gengæld?

Spekulationer over, hvad »man« måske allerede véd, men bare ikke har offentliggjort, ligger uden for denne artikels rammer, ligesom det heller ikke er forfatterens hensigt at forsøge sig som spåmand. — Vi vil blot overveje forskellige tænkelige muligheder og prøve at forestille os, hvilke konsekvenser de ville medføre for vort verdensbillede og for vor livsanskuelse som helhed, idet vi endnu en gang spørger: Kan man overhovedet forestille sig opdagelser, der ville vende fuldkommen op og ned på vore begreber om tilværelsen på Jorden? — Det vil være naturligt at begynde med at undersøge nogle af de muligheder, man mere eller mindre forventer blandt UFO-loger: — — —

Liv på andre kloder — under en eller anden form — er ikke andet end, hvad man forventer at finde før eller senere, og det vil derfor i sig selv ikke kunne kuldkaste noget særligt.

Og selv fundet af

Intelligent liv på nogle ikke alt for fjerne kloder — eller endog på vore nabokloder i solsystemet — ville ikke i sig selv betyde det helt store for os. Det er en mulighed, man regner med, selv om man ikke anser chancerne for at være særlig store på vore nabokloder. Det ville betyde en sensation — samt et nyt studieobjekt for videnskaben! — men heller ikke mere i første omgang. På længere sigt kunne man måske lære et og andet af sådanne fremmede intelligensvæsener, hvis deres eventuelle kultur, videnskab eller teknik skulle have fulgt andre baner end vor egen og iøvrigt havde nået et vist stade.

Men hvis det ligefrem skulle vise sig, at

Intelligensvæsenerne på andre kloder er mennesker som vi selv — så begynder sagen straks at stille sig anderledes. Selv om udviklingslæren alle dage har haft modstandere blandt videnskabsmændene, og selv om deres antal ikke er blevet mindre i de senere år, må denne teori dog siges at danne rygraden i den gængse opfattelse også blandt menigmand om, hvor vi er kommet fra, — en ikke uvæsentlig detalje i vort verdensbillede, der heller ikke er uden indflydelse på vor livsanskuelse, som antydet allerede i II del. Hvis alle livsformers eksistens og udformning udelukkende skyldes tilfældighedernes spil (mutationer) modificeret af omgivelserne gennem en naturlig udvælgelse af de individer, der viser sig bedst egnet til at overleve, så er sandsynligheden for, at udviklingen på vidt forskellige planeter skulle have ført til samme slutresultat, praktisk talt lig nul. Men hvis vi nu alligevel finder mennesker overalt, så må nok et og andet tages op til revision! Betyder det mon, at vi må vende tilbage til at opfatte Skabelsesberetningen bogstaveligt? — Og gentaget på hver planet? — Vel næppe; og dog kan det meget vel være, at den bag sine symbolske og billedlige talemåder gemmer betydeligt mere sandhed end udviklingslæren. Derom mere senere. — Men der er en helt

tredje mulighed, der kan tænkes nu, hvor vi er i »rumalderen«, men som faktisk ingen ville have fundet på at tage alvorligt for bare 20 år siden, simpelthen fordi man dengang endnu kun tænkte i »lokale« jordiske baner, mens man nu — tvunget af udviklingen — mere og mere vænner sig til et større, kosmisk perspektiv. Endnu for 20 år siden var astronomi »kun« en videnskab, og talmæssigt var det ikke mange, der havde denne videnskab som hobby. Kapitlet »den almindelige geografi« bagest i skolebogen var noget, man som oftest gik meget let hen over, og mange gik ud i livet med særdeles vage begreber om solsystemet, årstider, formørkelser o.s.v. Men af en eller anden grund var det som om, der pludselig gik mode i denne interesse, og begyndende omkring 1950 er der siden fremkommet en stadig voksende bølge af populærvidenskabelige astronomibøger. Med rumforskningens begyndelse er astronomiske emner efterhånden blevet omtrent daglig kost i pressen og almindeligt samtaleemne. En dag vil man sige »ovre på Venus« med samme selvfølgelighed, som vi længe har sagt »ovre i Amerika«, og vi vil betragte ikke Jorden, men Solsystemet, som vort hjemsted i Kosmos. — — — Men som sagt, der var en helt tredje mulighed, som allerede nu kan tænkes og endog akcepteres seriøst af mange mennesker som en m u l i g forklaring på, hvor vi stammer fra. — —

Hvad vil det betyde, hvis vi opdager, at

Mennesker på andre kloder i vort eget solsystem er langt forud for os —?

Man har til tider hørt en halvtræt, men velmenende »onkel Peter«, der har været offer for en missionsivrig UFO-log, udbryde: »All right, all right, — så siger vi, der ér sådanne mennesker på de andre planeter, — og hva' så? — Hvad kommer det os ved? Er det noget at rende rundt og lave så stort nummer ud af?« — eller noget i den retning. — — Og man har også set ellers veltalende UFO-loger stoppe brat op og tænke sig m e g e t længe om, inden de forsøger at svare, for ærlig talt — jo, men det er da i hvert fald interessant. — Hvis man altså interesserer sig for det — — —! Men nu ham »onkel Peter«: En hyggelig og flink herr middelmand, har lykkeligt glemt sin skolelærdom forlængst, hans tankeverden omfatter: Mutter med kaffekanden, lønningsposen, skattebilletten, morgenavisen med hovedvægt på fodboldresultaterne, fjernsynet og måske bilvask, kolonihave og børnebørn om søndagen samt en tur til Mallorca hvert andet år. Selvfølgelig medlem af folkekirken (for hvad ville naboerne ellers tænke), men kommer der aldrig (for der skulle jo nødig brede sig det rygte på éns arbejdsplads, at man var »hellig«). Udsigt til folkepension, livsforsikringen og ligbrændingsforeningen er betalt for h v i s — alt i den skønneste orden. — Og mennesker på de andre planeter? Tja, det kan godt være. Har jeg forresten fortalt dig, at vi var til andespil i går? —

For h a m — og dermed for millioner — kan en sådan opdagelse næppe betyde ret meget. Og dog måske alligevel, som vi skal se senere.

Men der er andre millioner — og mange, mange flere, end man forestiller sig — der i det stille går og gør sig adskillige overvejelser over tilværelsen, — og de bliver stadig flere. Det er, som om en reaktion mod den fuldkommen tomme materialisme er i færd med at vokse frem. Gang på gang forbavses man over de spørgsmål, der kommer efter et tallerkenforedrag, — selv fra ganske unge og tilsyneladende »håbløse«, tyggegummityggende popentusiaster; og også blandt den lidt ældre generation er en udvikling i gang. Det forholdsvis store antal hel- og halvfilosofiske værker, der indgår i de senere års billigbog-serier, er måske et fingerpeg om, at der ligesom er begyndt at gå mode i at have »filosofi som hobby«.

For videnskaben selv samt for enhver, der er sig det bestående verdensbillede bevidst, vil en opdagelse som den skitserede imidlertid åbne enorme perspektiver, der nok kan ryste et og andet i sin grundvold. Vi vil i det følgende ganske kort prøve at forestille os, hvilke sider af vor tilværelse og vor opfattelse af den, der ville blive påvirket, *hvis simpelthen det helhedsbillede, der aftegner sig gennem de forskellige kontaktberetninger, skulle vise sig at være sandhed:*

Hvad vor *astronomiske* »viden« angår, vil vi være nødt til at tro om igen på adskillige punkter, bl.a. hvad angår klimaforholdene på de forskellige planeter, hvilket igen vil rejse spørgsmålet om, hvad Solen egentlig er, og hvordan den fungerer, idet der måske indgår helt andre faktorer, end vi havde regnet med. Adamski's »reviderede solsystem« vakte vild diskussion blandt fagastronomerne, da det fremkom, — men den såkaldte solvind, hvis eksistens man overhovedet ikke havde kendskab til, er forlængst blevet påvist gennem rumforskningen, og derved åbner sig den mulighed, at også resten af hans teori k a n være rigtig.

Hvad dette eventuelt på længere sigt vil komme til at betyde for vor forståelse af forskellige *klimatologiske* og *geologiske* forhold, er umuligt at forudsige. Men det kunne passende indskydes på dette sted, at det allerede nu synes, som om enkelte her på Jorden er kommet på sporet af andre sammen-

hænge, end den ortodoxe videnskab regner med. Bedst kendt her i landet er vel fotograf Gabs. Men for nogle år siden omtaltes i »Det Bedste« en amerikansk videnskabsmand fra Californiens Tekniske Højskole, som ved hjælp af en formel, han selv har fundet frem til, og som bygger på jordmagnetismen og solpletaktiviteten og noget i den retning, skulle kunne forudberegne vejret for ethvert sted op til 5 år frem i tiden — mod et passende honorar. De »rigtige« meteorologer ville ikke vide af hans metode, men — blev det hævdet — arrangører af større udstillinger og andre friluftsforetagender gjorde brug af ham, og med stor fordel. Der er dog, så vidt vides, ikke fremkommet yderligere oplysninger siden. Til gengæld er i mellemtiden de »rigtige« meteorologer selv kommet på sporet af, at dybere årsager end blot lavtrykkenes tilfældige placering fra dag til dag spiller ind, og med vejrsatellitternes hjælp er man begyndt at udsende såkaldte langtidsvejrmeldinger. Det er imidlertid ikke usandsynligt, at man en dag vil finde, at vejret i den sidste ende kan føres tilbage til visse elektriske og magnetiske forhold.

Det samme vil måske en dag være en fastslået kendsgerning også hvad angår jordskælv og lignende fænomener. Der findes adskillige veldokumenterede beretninger om mærkværdige lysfænomener og ophævelse af tyngdekraften, så ting flyder vægtløse rundt, i sekunderne umiddelbart forud for et større jordskælv. Enkelte videnskabsmænd pusler med en teori om, at jordskælv muligvis skyldes et lokalt sammenbrud af Jordens tyngde- og magnet-felt, men i det store og hele er det et af de tilfælde, hvor visse »upassende« kendsgerninger er blevet henlagt på glemmehylden, og man kører videre med en rent mekanisk jordskælvsteori.

Hvad der her er sagt, er kun et par eksempler ud af mange på forhold, der peger hen imod, at også *makrokosmos* er elektromagnetisk af natur og ikke som hidtil antaget nærmest rent mekanisk. — Men lad os vende tilbage til sagen, vi kom fra.

Foruden de allerede nævnte konsekvenser for *udviklingslæren,* vil en konstatering af civilisationer med stort teknisk forspring på nære planeter også på anden måde kunne påvirke vor opfattelse af vor egen *historie* og *forhistorie.*

Den allerede tidligere omtalte tredje mulighed, som er tænkelig nu, hvor vi befinder os i en mere »rum-minded« tid og så småt er ved at komme ud over tidligere tiders lokalpatriotiske snæversynethed, er simpelthen den, at de første mennesker på Jorden kunne være landsat andre steder fra. Og så kan man endda vælge, om man vil opfatte det som kolonisation eller deportation! — — —

Navnlig den sidstnævnte tanke har de fleste mennesker svært ved at akceptere, endda bare som en mulighed, der kan overvejes på lige fod med andre tænkelige muligheder. Det er imidlertid en ulogisk holdning at indtage, for hvadenten man kan lide det eller ej, og hvadenten man tror på den eller ej, så foreligger muligheden nu en gang — selv om den måske sårer en og andens forfængelighed.

Det modargument, man hyppigst møder, er, at det virker højst usandsynligt, at eventuelle mennesker andre steder skulle være så meget bedre end vi her på Jorden — nogle rene »englebasser«, efter hvad der hævdes i kontaktberetningerne. Lad gå med, at man måske et eller andet sted er langt forud for os i teknisk henseende, men — mennesket ér nu en gang, som vi kender det på godt og ondt, hævder man. Javel, »det«, vi kender, ér som — det vi kender. Så er spørgsmålet bare, om »det«, vi kender, er *mennesket,* det egentlige menneske — eller blot en forkvaklet afart, således at vi i virkeligheden vurderer ud fra et forkert grundlag. Og er der tale om deportation, så må dette jo netop i større eller mindre grad være tilfældet, hvorfor den nævnte argumentation er uden værdi, og muligheden består uantastet.

På dette sted kunne passende indføjes, at selv ud fra en ortodox videnskabelig betragtning, hvor man antager, at liv opstår ved en tilfældighed, ligesom tidspunktet, hvornår en biologisk udvikling tager sin begyndelse på en eller anden klode, er tilfældigt, — vil man komme til det resultat ved anvendelse af en smule logik, at hvis vi engang skulle rende over andre intelligensvæsener i Kosmos, så er det langt det sandsynligste, at de er årtusinder enten forud eller bagud for os. Chancen for at finde nogen, der tilfældigvis er kommet lige så langt i udviklingen som vi selv, selv inden for et par århundreder til hver side, er absolut minimal; og at det usandsynlige skulle indtræffe endda for to na-

---

Ordener er checks udstedt til menneskenes forfængelighed.

Pierre Daninos, fransk forfatter.

☆

Jeg tror, at gode handlinger også fører til gode resultater, skønt jeg ikke ved hvornår.

Lal Bahadar Shastri, Indiens premierminister.

bokloders vedkommende, — det er endnu mere usandsynligt!

Hvad angår vor forhistorie og historie iøvrigt, så har de enkelte ting og forhold, der er aktuelle i denne forbindelse, været fremdraget så ofte, at vi på dette sted kan nøjes med følgende sammenfattende betragtninger.

Mangt og meget af sagn, fund, bygningsværker, indskrifter, tegninger m.m. fra tidligere kulturer, som tidligere var komplet uforklarlige, synes set med nutidens, d.v.s. rumalderens øjne at pege i retning af besøg fra andre kloder i tidligere tider, — en tanke, der simpelthen ikke før er faldet nogen ind.

Fundet af eventuelle ikke alt for fjerne civilisationer med årtusinders teknisk forspring vil forvandle denne forbløffende tanke til en ubestridelig m u l i g h e d, og fornyet forskning med denne nye mulighed in mente vil måske bringe tidligere oversete ting for dagen, ting, som måske vil forvandle muligheden til en kendsgerning og tvinge os til at revidere vor opfattelse af oldtidens historie temmelig kraftigt.

Men også den nyere tids historie rummer mærkelige personer og tildragelser, som man ikke tidligere har kunnet give nogen rimelig forklaring. Hvis det skulle vise sig at være rigtigt, at der går og alle dage har gået fremmede rumfolk rundt iblandt os, vil også mangt og meget fra den nyere tids historie måske fremtræde i et helt andet lys. — —

En anden side af vor tilværelse, som også kan risikere at blive berørt af en opdagelse som den skitserede, hvis den skulle komme, er *religionen.* Det er en ganske naturlig ting, som vi skal se om et øjeblik, — men samtidig en ting, der har en mærkelig evne til straks at blive misforstået. Mange mennesker — endog af »onkel Peter«-typen — kan absolut ikke tolerere, at der bliver »pillet« ved noget af den slags, selv i en tid, hvor nisser og trolde forlængst er afskaffet, — men mønstrer aldeles omgående en enorm forargelse og råber op om »ny religion«, »sekterisme« o.s.v., hvad der imidlertid slet ikke er tilfældet.

Hvis man »står af« et øjeblik og betragter den kristne religion, som vi kender den, koldt og nøgternt, så må man erkende, at ikke alle dens ingredienser er lige guddommelige af oprindelse. Ritualer, dogmer og visse andre udlægninger er i høj grad bestemt af mennesker — og dermed ikke ufejlbarlige. Rent logisk må det derfor være til gavn og støtte for religionen selv — og dermed også for dens tilhængere — hvis det en dag kan sandsynliggøres, at der ligger realiteter også bag dens mere dunkle punkter og tågede talemåder. Og hvis ligefrem arten af disse realiteter engang skulle komme for dagens lys, må det være den allerstørste bekræftelse, man kunne ønske sig og ikke et grundskud, som mange måske vil mene ud fra en kortsynet betragtning. Ikke noget grundskud mod religionen som sådan, men måske nok mod den bestående kirkelige udformning af den — som imidlertid kun er menneskeværk. Selv i Vatikanet, der gennem århundreder har repræsenteret den mest konservative form for kristendom, kan dogmer og ritualer ændres med et pennestrøg! — og man er i fuld gang.

Op igennem århundrederne har det primitive menneskes hang til mystik og (ære-)frygt for det uforklarlige overlevet på religionens område, mens man på alle mulige andre områder meget nedladende omtaler præcis det samme »fænomen« som »tidligere tiders overtro«. Men selv om der stadig findes millioner af mennesker, der ikke ønsker, at der bliver »pillet« ved det bestående, så mystikkens tågeslør kan blive fjernet fra deres øjne, — så vidner samtidig de tomme kirker om, at stadig flere vender sig bort fra den »gammeldags« dogmatiske og »overtroiske« form for kristendom, der vrimler med mystiske væsener og tildragelser i sine skrifter.

Mange — og i første række naturligvis kirken selv — opfatter med bekymring dette frafald som tegn på en tiltagende afkristning eller ligefrem ugudelighed. Det er dog et spørgsmål, som man vil forstå af det foregående, om dette sortsyn er helt berettiget, undtagen måske ud fra et snævert, rent kirkeligt synspunkt. Thi vel er der mange, der følger den rent materialistiske vej, — men samtidig sporer man ude blandt folk — og endog blandt de helt unge — en voksende interesse for de spørgsmål, der ellers sorterer under religionen; man kunne næsten tale om en tiltagende »almindelig religiøsitet« i vide kredse, som giver sig udslag i en mere eller mindre bevidst søgen efter de sandheder, der skjuler sig bag kirkens middelalderlige udtryksmåder. Denne søgen afspejler sig som allerede tidligere nævnt på bogmarkedet, hvor værker om filosofiske emner, andre religioner, psykologi, parapsykologi m.m. florerer som aldrig før.

For fuldstændighedens skyld bør nævnes, at selv inden for teologernes egne rækker kan spores en parallel tendens, idet der inden for de senere år er fremstået en bestemt teologisk retning, den såkaldte »dogmefri kristendom«.

Vi står tilsyneladende over for det paradox, at de tomme kirker i den sidste ende kan vise sig at være optakten til en åndelig vækkelse. Dog vil kirken som sådan nok være nødt til at erkende, at den tid stort set er forbi, da man kan stille folk

tilfreds og give dem et ståsted i tilværelsen ved hjælp af symboler og dunkle talemåder, hvis egentlige indhold præsterne end ikke selv kender. Udviklingen bevæger sig uvægerligt hen imod en tid, der kræver selve sandhederne frem i dagens lys og nævnt ved deres rette navn, for derved at danne grundlaget for en dybere forståelse til afløsning af tidligere tiders blinde tro — eller mangel på samme.

Men hvilke er da de sandheder, som forskningen før eller senere må forventes at nå frem til?

— Og hermed er vi nået tilbage til udgangspunktet for alle de just fremførte betragtninger. — Vi kender ikke svaret; vi v e d ikke, hvilke opdagelser morgendagen vil bringe. Men her som på så mange andre områder, hvoraf nogle allerede har været omtalt, står vi i den situation, at vi med rumalderens mere universelle tankegang — og ikke mindst inspireret af de flyvende tallerkeners pludselige og tankevækkende opdukken i vor tid — er i stand til overhovedet at f o r e s t i l l e os en forklaring på visse fænomener og begivenheder, hvor vi tidligere stod fuldkommen uforstående over for nogle højst mærkværdige beretninger. Og opdagelsen af en fremmed civilisation, der allerede igennem årtusinder har været i stand til at flyve til Jorden, ville med et trylleslag forvandle spekulationer til reelle m u l i g h e d e r.

Et enkelt eksempel på, hvad der hentydes til, vil være tilstrækkeligt til, at læserne selv kan se resten af de fantastiske perspektiver, der åbner sig: For nogle år siden, allerede, fremkom i Frelsens Hær's blad en artikel, hvor man ganske åbent og sagligt diskuterede den tanke, om de såkaldte engle mon kunne have været rumfolk fra andre kloder.

At adskillig tallerkenlitteratur forlængst har fastslået det som en kendsgerning, er mindre overraskende og nok lidt forhastet ud fra et videnskabeligt synspunkt; men m u l i g h e d e n foreligger i hvert fald, og perspektiverne er enorme — og yderst interessante, idet det er forbløffende, hvor mange brikker, der synes at falde på plads og danne en mosaik, der strækker sig helt op til vor egen tid, — hvis man læser de gamle skrifter ud fra dette synspunkt.

Men er denne udlægning nu rigtig? — Eller mere rigtig end andre eksisterende opfattelser?

Vi ved det ikke. Fremtiden vil måske vise det. — Men så vidt det er forfatteren bekendt, er det til dato den eneste udlægning, der har »erstattet mystik med f y s i k«, og ikke bare med anden mystik.

Hvad blev der forresten af disse mærkelige væsener, der synes at have vrimlet engang, men som senere er forsvundet? — Eller er de? — Måske færdes englene stadig rundt iblandt os, blot i vor tid forklædt i jakkesæt og folkevogn! — — —

Det er overflødigt at spekulere på, hvilke andre resultater rumforskningen eventuelt kunne indbringe, thi allerede nu står det klart, at fundet af en ikke alt for fjern og højt udviklet civilisation i Kosmos ville være en opdagelse med ganske enorme perspektiver — og dermed, at man altså i dag vitterlig k a n forestille sig i hvert fald een opdagelse, der k u n n e vende fuldkommen op og ned på alle sider af vor tilværelse og dermed indvarsle, hvad man med en vis ret kunne kalde en ny tidsalder. Thi selv om måske ikke a l l e de muligheder, der er antydet i det foregående, skulle blive bekræftet, så ville til gengæld mødet med en sådan civilisation medføre så meget andet, som vi slet ikke har været inde på, og om hvis art vi kun kan gisne. Sikkert er det — det viser historiens gang — at når to kulturer mødes, kan de heller ikke undgå at smitte af på hinanden, idet man efterhånden lærer hinandens »fiduser« på alle mulige områder: Videnskab, teknik, filosofi, samfundsstruktur o.s.v. o.s.v. — og hvis den ene kultur viser sig at være ubetinget overlegen, vil den anden blive forvandlet til ukendelighed eller, om man vil — opslugt.

I sandhed et perspektiv, der nok kunne tænkes at få visse myndigheder og magtgrupper på Jorden til at prøve på at trække tiden lidt ud.

— — —

Det er imidlertid slet ikke utænkeligt, at de største overraskelser venter os fra en helt anden kant.

(Fortsættes i næste nummer).

Originalitet er kunsten at mærke sig, hvad man har hørt, og at glemme, hvem man har hørt det af.

Danny Kaye.

☆

Vi priser åbenhjertigheden hos folk, der roser os. De andres åbenhjertighed kalder vi frækhed.

André Chamson.

De flyvende tallerkener tilbyder os at vælge.

Af PETER KOR.

»Jeg har ofte tænkt, at moral måske bare består i at have mod til at træffe et valg«.

Leon Blum.

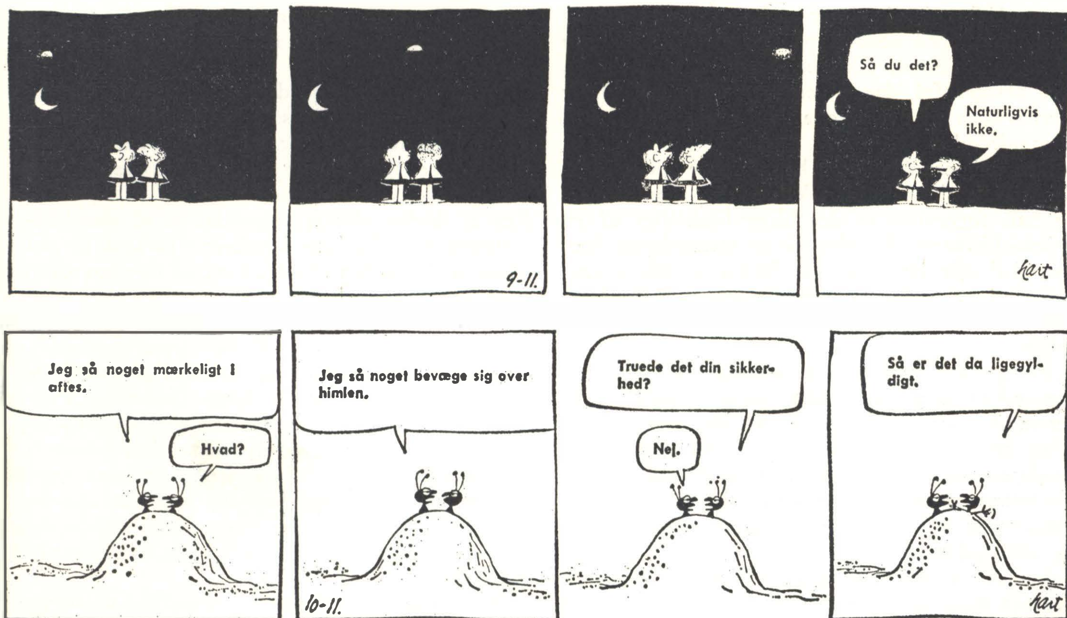
Idag er en udstrakt revolution i udvikling over hele verden. Den omfatter ikke alene de sociale, politiske og økonomiske aspekter af tilværelsen, men trænger ind til selv marven af den menneskelige natur, hvor den grundlæggende inspiration for tilværelsen opstår. Det er, i meget direkte betydning, en åndelig revolution.

Selv om de fleste kommentatorer påstår, at tilsynekomsten af flyvende tallerkener var sammenfaldende med denne enorme kulturelle omvæltning, er det ikke umuligt, at tallerkenernes indgriben i virkeligheden var ÅRSAGEN til denne omvæltning! Rækkevidden af dette perspektiv er forbløffende. Det afslører i hvert fald, at de flyvende tallerkener måske har en POLITISK BETYDNING, som er relevant i henseende til nugældende og fremtidige magt-tendenser i Amerika og andre steder.

Enhver diskussion om det politiske magtbegreb må begynde med en definition og vurdering af de VÆRDI-MÅL, det indeholder, for værdimål er de faktorer, som i første række får os til at acceptere eller forkaste en given politisk filosofi. Hvad er da værdimål? Det er i hvert fald ikke tros-sætninger. Værdimål er bestemmelser af værdier, og de udgør grundlaget for et individs livsholdning. Trossætninger er derfor UDTRYK for bestemte værdimål. Et menneskes politisk-religiøse filosofi er intet mindre end en systematisk formulering eller dramatisk afbildning af hans egne vigtigste værdi-domme!

Diskussionen om, hvorvidt værdimål er absolutte eller ej, har raset gennem århundreder. Hvorledes hver enkelt generation løser dette spørgsmål, afsætter de moralske rammer, indenfor hvilke al politisk aktivitet skrider frem. Relativisten hævder, at forskellige værdisystemer er fundamentalt uforenelige

HOMO SAPIENS



og til syvende og sidst ødelæggende. Han er talsmand for, at ethvert individ TILPASSER sin tankegang og sit adfærdsmønster til sine bestemte sociale omgivelser, og derved hjælper til at forme et stabilt, ensartet samfund.

En absolutist vil hævde, at eet bestemt værdisystem — og altså eet tros-sæt, er det rigtige og egentlige for alle mennesker, og at alle andre værdisystemer er forvanskninger. Derfor ønsker absolutisten den endelige omvendelse af kætteriske værdimål til de forudsætninger, som ligger til grund for hans egen overbevisning. (Hvilken den end måtte være).

Relativismen finder (indenfor dette essay's rammer) sit mest aktive udtryk gennem Den Internationale Kommunistiske Bevægelse, der søger at udslette værdiforskellene menneskene imellem og derigennem nedbryde og kontrollere dem. Absolutismen derimod belyses bedst gennem de forskellige fanatisk-religiøse sekter, som prædiker deres egne specielle former for religiøse dogmer som »de eneste sandheder«, og som aktivt søger at omvende andre til deres synspunkter.

Skønt disse to tankebaner ved første øjekast synes at være diametralt modsatte, afslører en nærmere undersøgelse grundlæggende overensstemmelser. Både de kommunistiske Relativister og de religiøse Absolutister taler for og forudsiger et klasseløst, eet-værdi samfund! Kommunisterne søger at ødelægge, og derigennem udbytte værdiforskelle. Denne Udbytning bevirker en koncentration af politisk magt med henblik på den endelige skabelse af et centraliseret, diktatorisk »paradis«. Alle de, som afviger fra denne »een-verden«-moral bliver hjernevasket til overgivelse, bliver gjort til slaver, eller udryddet.

Den religiøse Absolutist har visioner om et identisk socialt slutmål. Han kalder det »Guds rige«, og han forventer, at det bliver indstiftet af en »himmelsk herre« i stedet for en menneskelig. Som før, skal alle de, som ikke bliver »fuldkommengjort« gennem troen på denne »himlen på Jorden«, enten »kastes i Helvede»« eller straffes på anden måde.

At den ene bevægelse er moralsk og stoler på menneskets magt, mens den anden foreskriver et eet-værdi system og stoler på, at den overnaturlige magt gennemfører sin vilje, kan ikke tilsløre den kendsgerning, at de begge udviser en fuldstændig intolerance overfor andres værdimål, og at de med magt søger at udbrede et samfund, ensartet i tro og målsætning.

Interessant nok rationaliserer (forklarer fornuftsmæssigt o.a.) begge bevægelser deres »een-verden« idéer på fundamentalt samme måde. Den menneskelige natur er, sådan lyder argumentationen, ude af stand til at skabe et stabilt samfund. Derfor medfører den normale, menneskelige begivenhedernes gang nødvendigvis strid og konflikter. Det bliver derfor tvingende nødvendigt at kontrollere eller omforme den menneskelige natur og derigennem uddrive »det onde« fra verden.

Kommunisterne tror, at de kan opnå dette ved at anvende socialistisk-konditionerende processer (betingning, jfr. Pavlovs forsøg o.a.) (af filosofisk og økonomisk art), hvorimod »Religionisterne« tror på den overnaturlige omskabelse af alle på Jorden, som er »frelst« af deres tro på den »eneste, hellige sandhed«.

Men undertvingelse under et bestemt værdisystem er — hvad enten det sker gennem magt, tvang eller trusler — intet mindre end slaveri for dem, som ikke med god samvittighed kan underkaste sig det. Det spiller ingen rolle, om denne undertvingelse bliver udført i Jesu navn eller efter Marxistisk-Leninistiske principper, resultatet er det samme. I begge tilfælde bliver individets frihed til at leve fuldt og helt (uden direkte at blande sig i andres frihed til det samme), ødelagt. Det er netop denne frihed, som er så alvorligt truet i Verden idag.

Det er overflødigt at sige, at et individ eller en nation ikke bare »beslutter« sig til at ville bestemme sin egen skæbne. Frihed er aldrig noget, man kan eje. Den må hele tiden genskabes! Enhver person eller nation må fremsætte sine egne krav om selv-bestemmelsesret og må sørge for at sikre beskyttelsen heraf.

Logik og erfaring fordrer således, at vi modsiger både Relativisten og Absolutisten. Vi må være uenige med Relativisten, fordi individer må motiveres til at skabe. Individuelle værdimål er væsentlige for vedligeholdelsen af denne motivation (tilskyndelse). Det er derfor altoverskyggende, at vi anerkender værdimålenes absolutte karakter i forhold til individet og individets absolutte ret til overhovedet at have sådanne værdimål.

Men vi må også være uenige med Absolutisterne på grundlag af den empiriske (erfaringsmæssige) kendsgerning, at forskellige personlighedstræk, erfaringer og milieuforhold skaber forskellige værdisystemer. Denne værdimålenes mangfoldighed forklarer relativiteten i værdisystemer med hensyn til menneskeslægten. Den formodning, at visse værdimål er absolut gyldige for alle, kan kun opretholdes af tro, for vi kender intet absolut væsen, som gennem påvisning kunne verificere en sådan forudsætning.

Mens både Relativisten og Absolutisten besvarer

spørgsmålet: »Hvorledes skal et stabilt samfund skabes?«, vil vi stille et, der er mere fundamentalt: »Er et stabilt samfund ønskeligt?«. Social stabilitet udelukker social vækst. Ved at søge at skabe et stabilt samfund må vi nødvendigvis forbyde menneskets u-udslukkelige tørst efter at opdage og efter at omdanne Verden og sine egne tanker ved hjælp af disse opdagelser. Vi ville så i virkeligheden søge at nægte, hvad historien har vist, er menneskets største og mest vitale funktion.

Forskelligheder kan ganske vist skabe konflikter, men konflikter er måske den mest skabende magt, mennesket kender. Den fantastiske vækst af levende organismer opstår for eksempel på een eller anden måde ved interaktion (gensidig handling) mellem elementer og processer i konflikt. Og hvad er vel mere forbløffende og tilfredsstillende end den hemmelige måde, hvorpå den sub-atomare Verdens kaos afslører sig som orden og formålstjenlighed efter menneskelig målestok? På samme måde behøver vi ikke opfatte menneskelige konflikter som værende i bund og grund ødelæggende eller onde. For hvem kan påstå, han kan overskue hele den eksistensproces, i hvilken vi er små bitte, men vigtige deltagere?

På en mystisk måde indvarsler de flyvende tallerkener den kommende værdi-konflikt i Verden. I en tid, hvor så mange mennesker i stigende grad bliver kontrolleret af centraliserede magt-systemer, »overfalder« utrolige »flyvende tingester« og mærkelige »væsener« vor Jord med en stolt demonstration af deres frihed for kontrol — hvadenten kontrollen måtte være af politisk, religiøs eller idémæssig art. Dette er en historisk begivenhed af dyb betydning og en af de grundlæggende nøgler til forståelsen af arten af og formålet med tallerkenerne selv.

Måske bliver der signaliseret til os om at træffe et valg. Ikke et valg mellem den ene eller anden »-isme« eller mellem styreformer, men VALGET mellem at BLIVE ROBOT-SKAKBRIKKER eller TÆNKENDE VÆSENER! Hvordan enhver af os vil reagere på VALGET, vil afgøre, hvorvidt vi skal blive vidner til frihedens døende gisp på denne Jord eller dens glorværdige genfødsel.

VALGET er ikke let. Selv om vi alle i temmelig høj grad tager det at tænke for givet, er det en kendsgerning, at ingen af os tænker særligt hyppigt, og de fleste af os tænker overhovedet ikke. Vi reagerer og gentager bare. Tænkning er kunsten at foretage oprigtige iagttagelser, nøjagtige sondringer og præcise vurderinger indenfor de kendte værdisystemers rammer. De, som søger at hindre individuel nysgerrighed og tænkning — hvadenten det sker ved fysisk magt eller overnaturlig trussel — forbereder, bevidst eller ubevidst, sig selv og andre til slaveri. Hvis det lykkes for dem på een eller anden måde, vil Richard Shaver's frygt blive en realitet — Dero'erne vil have vundet!

Kilde: Flying Saucers, juni 1965. —*IOKJ*

RAPPORT-*hjørnet*

VIGTIGT!

For at gøre rapportarbejdet mere flydende beder vi alle vore norske læsere om at benytte følgende fremgangsmåde, når I sender rapporter ind: Rapporten udfyldes i TO eksemplarer, som kan sendes ENTEN til Rapportcentralen i Norge (Gunnar Bertelsen, Hop) ELLER til Rapportcentralen i København. Ligeledes bedes udklip fra aviser o.l. omhandlende o b s e r v a t i o n e r sendt til en af rapportcentralerne og IKKE til udklipscentralen.

Af hensyn til bl.a. aktualiteten af observationsberetninger vil det sikkert være mest praktisk, om Rapportcentralen i København fik rapporten først. Gunnar Bertelsen/ej.

I januar og februar modtog vi kun 6 rapporter, hvoraf de 5 var fra 1965 og den sidste fra i år.

Glødende objekt over Sverige.

Den 12. november blev der iagttaget et glødende objekt over Norrbotten i Sverige. Fænomenet blev iagttaget bl.a. af privatchauffør Gunnar Kallin, der var på vej til Karlsborg-fabrikken med fabrikkens indehaverske fru M. Eliasson. Vi har bedt herr Kallin berette, hvad han så:

»Kl. var 18,45 og jeg var på vej mod Karlsborgfabrikken med fru Eliasson. Da jeg så ud af vin-

duet mod nordvest, mod Kalix elv, fik jeg øje på et flyvende objekt, som med høj hastighed fløj med kurs stik syd. Det fløj ganske lavt over horisonten i en vandret bane. Jeg tænkte ved mig selv: »Hvad er dette, som går næsten dobbelt så hurtigt som et jetfly i lav højde og horisontalt?« Efter 10 sekunders observation forsvandt objektet af syne i horisonten i SSV. Jeg regner med, at afstanden til objektet må have været 4-5 km. Formen var rund, farven hvidgul. Objektet var omgivet af et hvidt ildskær. Tidligere har jeg set meteoritfald, men dette lignede slet ikke. Jeg tror ikke, at det var en flyvende tallerken. Imidlertid har jeg ikke set noget lignende før, så jeg ved ikke, hvad det var«.

☆

Ikke leonider allesammen.

I november bragte en del aviser beretninger om hele byger af stjerneskud, som var blevet set over landet. Ifølge Ole Rømer-observatoriet drejede det sig om de såkaldte Leonider, som viser sig med mange års mellemrum. Som sædvanlig undersøgte vi sagen og fik optaget en del rapporter, som uden tvivl var kraftige stjerneskud. Imidlertid var der en rapport som afveg. Det er med garanti ikke en leonide, men noget helt andet. Her er beretningen, som kommer fra landmand Svend Ole Sandgård, Ørre pr. Herning:

»Kl. 06,30 den 16. november stod jeg på min gårdsplads, da jeg mod sydøst fik øje på en lysende ring. Den var stor. Hvis man skal sammenligne Solens størresle med en tokrone, så var objektet på størrelse med en underkop!« Herr Sandgård beretter videre: »Den svagt lysende, tågeagtige ring lignede næsten en meget fin røgring. Lyset var konstant. Grænsen mellem ringens lysegrå og den klare, lyse himmel var meget skarp. Objektet bevægede sig mod vindens retning med konstant hastighed. Der var i øvrigt ikke antydning af skyer eller tågedannelser på hele himmelen. Med en hastighed som en amerikansk satellit forsvandt objektet i horisonten mod ØNØ. Min kone så også ringen. Jeg aner ikke, hvad det var jeg så. Jeg ringede til Herning Folkeblad, som var interesseret i observationen og bragte en artikel samme dag«.

☆

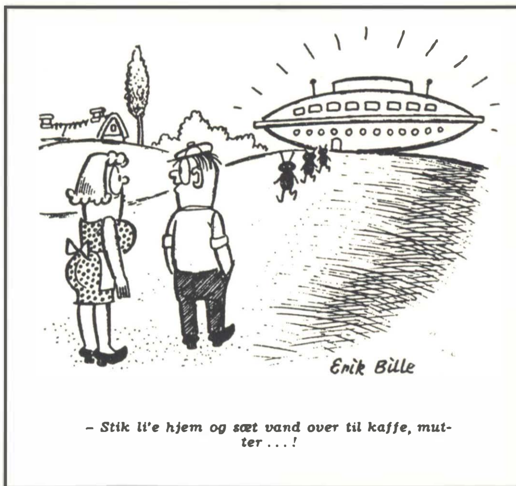
Fænomen over Sola.

Med bl.a. denne overskrift bragte adskillige norske aviser den 20.-21. december en beretning om en observation, foretaget fra Stavanger lufthavn ved Sola. Vi kontaktede observatøren, herr meteorolog John H. Evertsen, hvis meget fyldestgørende beretning vi bringer i fuld ordlyd:

»Den 20. december havde jeg vagttjeneste ved den meteorologiske station. Efter kl. 0600 gmt (0700lt) overtog jeg vagten efter min kollega. Da det på Sola er vanskeligt at foretage nøjagtige observationer fra bygningen på grund af store projektører, som er monteret på hovedbygningen, gik jeg ud af bygningen og væk til instrument-huset nord for kontroltårnet, for at få så nøjagtigt et billede af situationen som muligt. Jeg havde medtaget min vinkelmåler, hvormed jeg normalt måler skyhøjder.

Vejret var letskyet, vind fra nordvest og med god sigt. Fra vest til nordvest lå en stor cumulonimbus sky, men ellers hvælvede himlen sig med tindrende stjerner. Jeg stod og betragtede toppen (fanen) på cumulo-nimbus, da en lysende genstand kom til syne i kanten af denne, men højt over selve skyen. Lyset fra genstanden var for stort til at stamme fra noget fly i den store højde, og da lyset yderligere var konstant, var jeg i samme øjeblik sikker på, at dette var noget ud over den sædvanlige trafik. Der var helt stille på flyvepladsen, men jeg var ikke i stand til at høre nogen lyd fra objektet. Helt fra mine drengeår har jeg været interesseret i stjernehimmelen, og jeg har i de senere år iagttaget de fleste af de satellitter, som er synlige her. Derfor var jeg også sikker på, at det ikke kunne være en satellit, idet det reflekterende lys fra sådan en er meget svagere end det lys, som genstanden her udsendte.

Jeg rettede min vinkelmåler mod objektet og aflæste 46⁰. Dernæst tog jeg en blyant op fra min lomme. Den havde en diameter som en ært, og



– Stik li'e hjem og sæt vand over til kaffe, mutter . . . !

holdt i udstrakt arm, dækkede den objektet på en prik. Medens jeg foretog alt dette, lod jeg min underbevidsthed lægge mærke til, hvad der ellers var at bemærke, såsom korona og bevægelse. Bevægelsen var i en svag bue fra vest til øst og farten var konstant. Øst for flyvepladsen ligger fjelde. Jeg fulgte objektet til det blev borte bag fjeldene, hvilket jeg antager tog to minutter, men dette må tages med forbehold, idet jeg ikke målte tidsforløbet.

Som jeg har bemærket, havde objektet en tydelig korona, som syntes at pulsere svagt. Denne pulsering kan dog skyldes atmosfæriske forhold.

Jeg anslog objektets højde til mellem 40- og 50.000 fod, muligvis noget lavere.

Farten har jeg ikke gjort mig nogen idé om, idet jeg var optaget af at udføre de andre dele af observationen så nøjagtigt som muligt.

Da jeg efter observationen telefonerede til tårnet, oplyste man mig, at der ikke var fly under anflyvning, ligesom der heller ikke var fly i området i det hele taget.

På den tid af døgnet er der heller ikke opsendt radio-sonde balloner fra Sola. Desuden har jeg i tidens løb iagttaget masser af disse balloner, og jeg anser det for helt udelukket, at det skulle kunne være sådan en.

Som De vil se af de meteorologiske data, var der heller ikke tale om, at der ekisterede nogen tordensituation i området. De byger, som forekom i området var svage, og skytoppene gik ikke op i usædvanlige højder.

Til sidst vil jeg bemærke, at jeg har været ansat i vejrtjenesten i 10 år, og som De sikkert er klar over, er det i observationstjenesten, at man får den største erfaring i at bedømme himmelfænomener«.

Som bilag til rapporten har observatøren yderligere vedlagt uddrag af stationens logbog, hel- og halvtimes observationerne omkring observationstidspunktet, vejrkort, vejrdata fra stationerne omkring samt diagrammer over radiosondeopstigningerne før og efter observationen.

Alt i alt en fin og veldokumenteret rapport, som vi er glade for at have modtaget.

— De øvrige observationer var fra Odense, Fana og Melbo.

ej.

Oversigt.

Vort samlede antal rapporter er pr. 1. februar 1966 som følger:

Fra før 1957	56
Fra 1957	17
Fra 1958	187
Fra 1959	690
Fra 1960	235
Fra 1961	359
Fra 1962	162
Fra 1963	83
Fra 1964	92
Fra 1965	92
I alt	1973

Tillige har vi i tidens løb modtaget i alt 349 rapporter, som ikke er blevet registreret som værende UFOer, d.v.s. at vi totalt har modtaget 2322 rapporter.

Skarpsindige læsere vil bemærke, at det samlede antal registrerede rapporter er lidt mindre end tidligere opgivet. Det skyldes, at jeg, ved en fornyet gennemgang af hele rapportmaterialet, sorterede en del fra. Derved skulle de resterende rapporter kunne stå for en nærmere gennemgang, uden at det derved vil være muligt at identificere dem med noget kendt.

Når man ser på det samlede materiale, er det påfaldende, at der i virkeligheden findes stor ensartethed for de forskellige år. Det, som er set, er i store træk det samme. Den eneste variable størrelse er antallet, som har svinget kraftigt. Hele 68 % af vore rapporter stammer fra perioden 1959-1961.

Lidt tal: 21 % af observatørerne har set 2 eller flere objekter.

49 % melder om manøvrer, altså kurs-, højde- eller hastighedsændringer.

I 43 % af tilfældene er observationen bevidnet af andre end observatøren.

6 % af rapporterne er norske, medens kun knap 2 % er svenske. (Det skal bemærkes, at der i perioden 1963-1965 inkl. har været 12 % norske rapporter).

Observationerne fordelte sig således i 1965:

Januar: Den 2., 3., 3., 5., 6., 10., 14., 22. og 27. 9 i alt.

Februar: Den 1., 2., 2., 4., 6., 7., 10., 13., 23., 23. og 26. 11 i alt.

Marts: Den 5., 6., 8., 9., 11., 12., 16., 24. og 31. 9 i alt.

April: Den 4., 4., 5., 5., 5., 5., 11., 22. og 30. 9 i alt.

Maj: Den 2., 2., 2., 7., 10., 30. og 31. 7 i alt.

Juni: Den 3., 9., 9., 26. og 29. 5 i alt.

Juli: Den 6., 17., 21., 24., 26. og 31. 6 i alt.

August: Den 1., 5., 11., 16., 17., 20. og 29. 7 i alt.
Sept.: Den 5., 7., 12., 16., 16., 19., 19., 20 og 26. 9 i alt.
Oktober: Den 1., 4., 9., 9., 10., 11., 11., 11., 19., 21., 27. og 29. 12 i alt.
Nov.: Den 11., 11., 12., 16. og 30. 5 i alt.
Dec.: Den 19. og 20. 2 i alt.

ej

Forslag til forøget arbejdsbyrde for Rapportcentralen.

Nu til dags er det moderne at rationalisere, men man kan ikke i den forstand rationalisere Rapportcentralens arbejdsgang Derimod kan man øge antallet af rapporter stærkt, UDEN at dette ville medføre en tilsvarende stor stigning i arbejdet. Hvorfor ikke udnytte min arbejdskraft bedre? De kan eventuelt hjælpe med ved at bruge følgende metoder:

a) Send nu rapport ind om den observation De havde dengang, De ved nok . . .

b) Så var der jo også Deres bekendte, som nævnte over kaffen fornylig, at han da også engang havde set noget. Prøv nu at give ham de skemaer, så rapporten kan blive optaget. Eller skriv til mig efter skemaer eller assistance.

c) Når De skal være ærlig, så så De godt, at der i X-købing Tidende stod en notits om et himmelfænomen observeret af et bysbarn. Send mig nu det udklip eller prøv at optage rapporten selv. Det sidste er det mest spændende, idet man møder en masse interessante mennesker derigennem. Tillige er der chance for at vinde en ny meningsfælle.

d) Hvad med at få sat detektoren i orden? Det kunne da være, at det gav resultat. Detektorvarslingsblanketter fås hos Rapportcentralen.

. . . Skal vi så se at få sat Rapportcentralen i arbejde? . . .

ej

Pluk fra pressen...

Flygare har sett det lysande klotet 3 gånger.

Det lysande klot som sågs på himlen i Norrbotten och Västerbotten på tirsdagen är knappast någon meteor. Flygkapten Olle Malmsten, Luleå, säger till Expressen:

— Jag har sett klotet tre gånger under de senaste 14 dagarna vid samma tid på dagen och på samma plats. Senast såg jag det på tirsdagen.

Klotet är svart med gråa skuggor. Det är omgivet av en lysande krans som övergår i en svans. Det är ungefär knytnävsstort.

Det passerar i nord-sydlig riktning och syns i omkring 6 sekunder.

Varje gång jag sett klotet har klockan varit 15,40 och jag har själv befunnit mig mellan Boden och Luleå. Klotet har passerat rakt över mig.

Det är svårt att uppskatta höjden. Jeg har en känsla av att det kommit alldeles ovanför huvudet på mig men det måste ha gått på mycket stor höjd. Själv har jag hållit mig på 1 200 meter

Expressen 18.-11. 1965.

Märkligt fenomen sågs över Malung.

MALUNG (DD). Det börjar bli tätt på given med egendomliga himlafenomen över Dalarna. Strax efter klockan 17 på fredagen uppträdde således ett fenomen på himlavalvet över Malung, som sågs av bl.a. Martin Jonsson och förbryllade många iakttagare. Enligt många samstämmiga uppgifter bestod fenomenet — som var synligt över en minut — av två stjärnor som rörde sig i riktning emot varandra 45 grader över horisonten i norr innan de möttes upplöstes båda. Någon minut senare dök ytterligare en rörlig ljuspunkt upp på himlavalvet och rörde sig i västlig riktning för att också den upplösas efter någon minut.

Dala-Demokraten 13.-11. 1965.

Meteor eller flyvende tallerken landet i USA

PITTSBURGH (UPI) Et orangefarvet flammeglimt oplyste torsdag aften himlen over syv amerikanske stater og den sydlige del af Canada og blev observeret fra talrige flyvemaskiner og fra Jorden. Kort efter afspærrede soldater og Pennsylvanias politi et område i den sydvestlige del af staten og forklarede, at en uidentificeret genstand var blevet observeret over skovområdet.

Eftersøgningen i området blev indledt efter at en kvinde havde rapporteret, at hun havde set en rundagtig, glødende genstand styrte ned blandt træerne.

Glimtet kunne ses i hele syv stater.

Det kraftige orangefarvede flammeglimt blev observeret i Windsor, Ontario, Michigan, Illinois, Indiana, det nordlige Ohio, det vestlige Pennsylvania, New York og det nordvestlige Virginia mellem kl. 22,40 (dansk tid) og 22,50.

Man mente først at lysglimtet stammede fra en forsøgsraket, affyret over Erie søen, men både nationalgarden og luftvåbnet benægter, at der har været foretaget forsøg med højde-raketter.

Øjenvidner fortæller at en lysende genstand bevægede sig hen over Erie søen, nord-nordvest for lufthavnen, og trak et tydeligt røgspor efter sig. En privatflyver fra Painesville oplyste, at han havde observeret en »ildkugle« over søen og havde fulgt den med øjnene lige til den styrtede ned i en skov.

Aalborg Stiftstidende 10/12-65.

Lydløs, og med en ildfane efter sig.

19-årig dansk pige så og fotograferede »flyvende tallerken« over Irland. — Kendt engelsk fotograf siger god for billedet.

En nittenårig dansk piges iagttagelse af en såkaldt »flyvende tallerken« over Irland anden juledag gengives i går i »The Times« i form af et indlæg, skrevet af medlem af den kongelige engelske Aero Club, Charles H. Gibbs-Smith.

Beretningen støttes af et fotografi, taget af den unge danske pige og fremkaldt af den verdenskendte engelske fotograf mr. Percy Hennell, der siger god for billedets ægthed og tilbyder at stille

Det mystiske luftfænomen, som det fremtrådte på billedet taget af en dansk pige under en køretur i Irland. »Times« offentliggjorde billedet d. 21.-1.-66.



negativet til rådighed for tvivlende autoriteter.

Den danske hovedperson i det irske tallerkendrama er den nittenårige Lisbet Mortensen fra Kongens Lyngby. Hun kom til England i efteråret som sekretær for Lady Norah Wingfield, der i vinter bor på Irland.

Uden en lyd.

I Charles H. Gibbs-Smiths indlæg i »The Times« hedder det bl.a.:

— En af mine kolleger, miss Jacqueline Wingfield, kørte 26. december 1965 ad en vej nær Cappoquin i Irland. Vejret var klart, himlen blå, og klokken var mellem 15,15 og 15,30. Pludselig så frk. Lisbet Mortensen en mærkelig genstand, der bevægede sig tværs over himlen foran bilen. Miss Wingfield standsede øjeblikkeligt, slog motoren fra — og begge sprang ud af vognen med deres fotografiapparater. Det lykkedes frk. Mortensen at tage et billede, inden den mystiske genstand var forsvundet.

— Det var en afrundet fast-udseende genstand, der bevægede sig fuldstændigt lydløst fra højre til venstre og med en ildlysende fane efter sig. Men der var ingen røg at se bag »ildfanen«. Da de to damer bragte filmen, var jeg til stede og kunne sørge for, at den kom i pålidelige hænder.

En anden ven af mr. Gibbs-Smith, den verdenskendte engelske fotograf Percy Hennell, tilbød personligt at tage sig af filmens fremkaldelse i sit atelier.

Charles Gibbs-Smith kommenterer det fremkaldte billede og skriver:

— Det ses af billedet, at den uidentificerede genstand er tallerken-formet og udstråler en halvelipse af lys.

I sin rapport om fremkaldelsen af frk. Lisbet Mortensens film fastslår den engelske fotograf, at han aldrig før har været ude for et tilsvarende fænomen, der hverken kan være opstået som følge af fejl i filmen eller fejl under fremkaldelsen.

I et brev til sit hjem har Lisbet Mortensen fortalt, at det mærkelige fænomen varede flere sekunder, mens det bevægede sig over himlen, men at det forsvandt et øjeblik efter at billedet var taget. Hun og miss Wingfield var straks enige om, at de ville give kameraet med filmen til en myndighed, der kunne sikre, at fremkaldelse og fremstilling af fotoet udelukkede tvivl om dets ægthed.

Berlingske Tidende 22.-1. 1966.

Flyvende tallerkendille i Australien.

»Reder« efter rumskibe, som befolkningen påstår er landet i krokodillesumpe — Tusindvis af turister valfarter til stedet.

SYDNEY: Sukkerrør-farmerne i Tully 1600 km nord for Brisbane, mener at have fundet fem reder, der er bygget af »flyvende tallerkener«.

Flere snese mennesker i denne sparsomt befolkede egn i Australien har set tallerkenerne i luften. Således beretter den 27-årige farmer George Pedley, at han en dag hørte en hvæsende lyd og kun 25 meter foran sig så en maskine, — han omtaler det som et rumskib, — hæve sig fra »Hestelagunen«.

Rumskibet var blågråt og målte 8×3 meter. Det roterede og løftede sig ca. 20 meter, inden det fløj mod sydvest. Det hele varede kun 5 sekunder.

Dér, hvor rumskibet kom fra, fandt Pedley den første »rede« i mosen. Sivene var presset ned i alle retninger.

Bladet »Sydney Sun« sendte straks journalist Ben Davie til Tully, og denne meddelte, at han havde set 5 sådanne reder i sumpen, hvor det vrimler med krokodiller.

En af rederne er endog på en flydende ø, en del af søbunden, der er revet løs.

Disse reder kan ikke forklares med, at de skulle være legepladser for krokodiller, fordi krokodiller holder sig udenfor de tætte sivskove, og forklaringen med hvirvelvinden duer heller ikke, fordi der i de sidste dage har været blikstille.

Rederne er blevet en turistattraktion. Foreløbig er der kommet ca. tusind busser, private biler og lastbiler med nysgerrige.

Queenslands universitet har modtaget jordprøver, og det australske luftvåben har sendt spørgeskemaer til de personer, der erklærer, at de har set »flyvende tallerkener«.

A.P.

Berl. Tid. 6.-2. 1966.

UFOLOGI

UFO-billedet af i dag.

Af major H. C. Petersen.

For den, der har fulgt UFO-sagen opmærksomt gennem årene, kan der ikke længer være tvivl om, at den rummer en sandhed, og mangt og meget tyder endda på, at det er en sandhed af ikke helt ringe dimensioner. Men så snart man begynder at diskutere a r t e n af denne sandhed, hører enigheden op.

Selv i en artikel om et afgrænset emne inden for UFO-sagen kan det ikke altid undgås, at forfatterens helhedsopfattelse skinner igennem på et eller flere punkter. Den her foreliggende artikel indeholder enkelte passager, som kan forekomme temmelig ejendommelige for den, der ikke kender baggrunden. Til orientering for denne årgangs mange nye læsere skal vi derfor oplyse, at de pågældende betragtninger bygger på en filosofi, der er fremlagt af kontaktpersonen George Adamski, og som hævdes at være overensstemmende med den filosofi, rumfolkene lever efter og anser for sandhed.

Artiklen, der iøvrigt er et udsnit af et foredrag holdt i februar i år, kan udmærket læses med udbytte, selv om man går let hen over de pågældende steder, men for den, der iøvrigt interesserer sig for filosofi, eller som ønsker at sætte sig ind i, hvad Adamski — der nærmest er blevet et begreb inden for UFO-sagen — egentlig står for, kan det anbefales at studere hans egne værker. En del af dem kan stadig købes hos artiklens forfatter. Adressen er: Bavnevolden 27, Måløv, Sj. Telefon 97 44 66.

Red.

Strømmen af rapporter om flyvende tallerkener fra alle egne af verden fortsætter stadig ganske jævnt, som den nu har gjort i mange år. Fra tid til anden meldes fra forskellige steder om større koncentrationer, således at der kan tales om bølger. Rapporterne er så mange og vidnerne så ganske almindelige mennesker, at vi må være ualmindeligt meget indskrænkede, énsporede eller fjernstyrede, hvis vi ikke kan eller vil akceptere realiteten bag rapporterne.

I pressen, radioavisen eller TV-avisen hører vi imidlertid kun om krigen i Vietnam, trafikulykker og drab, — men intet om UFO-aktiviteten.

Hvis vi søger kontakt med diverse specialister, myndigheder eller blot folk, som vi mener burde vide noget, får vi intet — måske et beklagende skuldertræk eller en sludder for en sladder, hvorimod andre almindelige mennesker, vi taler med, tilsyneladende ved meget mere. Enten har sådanne mennesker selv set noget, eller også har en broder, en søster, en onkel, en tante, en ven eller en veninde. Hvorfor ved så ingen myndigheder eller specialister noget, når det er helt indlysende, at de burde vide klar besked?

Det kan simpelthen skyldes, at de, som burde kunne fortælle os noget konkret, er så kloge og ortodoxe, at de ikke kan se skoven for bare træer, — eller også tør de simpelthen ikke se den af frygt for, hvad konsekvenserne kunne gå hen og blive. Men endvidere kan man måske sige, at det er kosmisk årsagsbestemt, idet disse mennesker udgør én gruppe ud af mange, som på grund af udviklingen er kommet til stede her og har fået disse stillinger netop nu — som led i deres udvikling.

Mens vi nu taler om det, har De så lagt mærke til, at folk i mange tilfælde kan typeinddeles efter deres erhverv? — uden at vi dog derfor skal eller kan generalisere. Det skyldes ikke, at erhvervet har gjort dem ens. Nej, de er født med de samme impulser i sig, og det er disse indre årsager, som præger det ydre, og som får personer med sådanne ens impulser til at danne bestemte gruppemønstre. Sådanne gruppemønstre finder vi i alle erhverv, og de er ikke dikteret af nationale grænser.

Militærpersoner, præster, arbejdsmænd, meteoro-

loger, læger, murere, ingeniører, sagførere og slagtere er nogle få af de grupper, hvor typerne er ens uanset nationalitet. — Og dette forhold er nok en stærkt medvirkende årsag til, at vi ikke kan få UFO-sagen anerkendt i øjeblikket.

I århundreder har vi tænkt materialistisk, ortodoxt og egoistisk, og det er først med efterkrigsgenerationerne, at disse karaktertræk, som er så altødelæggende for ethvert fremskridt, begynder at træde mere i baggrunden. Det er årsagsloven igen: Store masser ønsker fred og fredelig sameksistens, en etisk højnelse og en større moralsk adfærd. Resultatet: Kosmos føder os individer, som vil disse ting. Men først når disse individer bliver medbestemmende og bestemmende, vil verdensbilledet for alvor kunne ændres til det bedre.

Men hvorfor får vi alligevel intet — ja, overhovedet intet at vide? Selv om der ikke i øjeblikket er plads til en anden livsudfoldelse i stil med den, tallerkenerne repræsenterer, så må det dog være muligt at få n o g e t frem — alene på grund af de tusinder og atter tusinder af rapporter, som foreligger? Ja, det synes naturligt, men i vor iver glemmer vi noget.

Hvem i hele verden kender andet til UFO-sagen, end den side aviserne fremlægger? Det gør kun visse specielle forskningskredse samt UFO-interesserede. Og hvor mange beløber det sig til? Det er ikke nemt at sige, men næppe mere end en promille af Jordens befolkning, snarere færre.

Nej, den store masse aner intet om UFO-sagen udover det, journalisterne — ud fra deres typegruppes indstilling — fremlægger. Og journalisterne har — tror jeg, jeg må have lov at sige — som gruppe betragtet yderst begrænset UFO-viden; måske nok en lille smule gennem læsning, men til gengæld absolut intet gennem forståelse.

Det, der i virkeligheden synes at være sket her på Jorden, er, at amerikanerne har dikteret resten af verden — i hvert fald den vestlige — den indstilling, som er kommet til udtryk i forbindelse med tallerkenerne, hvorefter Rusland med vasalstater m. fl. har valgt samme politik. Det er næsten, som når der fra ét modehus dikteres en eller anden mode, så følger alle andre efter — i alle lande.

Amerikanerne var uden tvivl de første, som stod over for større koncentrationer af flyvende tallerkener. De var helt uforberedte og greb i panik efter en måde at kontrollere de nye strømninger på.

Tidligere — i 1947 — var der sensation i UFO-sagen; den vakte vældig interesse i vide kredse, og journalisterne gned sig i hænderne. Men da så amerikanerne forbød det militære personel at tale om, hvad de havde set, samtidig med, at de gjorde alle civile rapportører til grin, ændredes pressens indstilling lige så stille og roligt. Hvorfor? Fordi de eneste, som undersøgte rapporterne, var militæret, — og når militæret på grundlag af disse undersøgelser kunne afvise det hele, ja, så måtte pressen tro på det og afpasse skriveriet derefter.

I de følgende år oparbejdedes derfor en stadig større skepsis i forbindelse med observationerne, og det blev jo ikke bedre af, at der afsløredes svindlere samt tendenser til sekterisme, ikke mindst da netop disse fænomener fik pressens allerstørste bevågenhed og derfor som regel blev omtalt i stort opsatte artikler. Men journalistens begrænsede baggrund at arbejde på og hans typegruppes indstilling taget i betragtning, kunne han vel ikke forventes at reagere anderledes.

Og amerikanerne har ganske givet frydet sig, for det hele lignede én stor cirkusforestilling, hvor alle almindelige mennesker, der observerede noget, var klovnene, mens den store brede befolkning iøvrigt var de dresserede dyr, som domptørerne, der repræsenterer de ortodoxe, bedrevidende, egoistiske og materialistiske grupper, fik til at springe efter deres egen fløjte. Og pressen? Den var at ligne ved den kloge hund, der end ikke behøvede dressur, men som troligt fulgte sin vante herre og nøjagtigt vidste, hvad den havde at gøre.

Major Keyhoe var det første fingerpeg om, hvad vej det ville komme til at gå. Han var marineofficer, men blev pensioneret omkring det tidspunkt, da tallerkenerne begyndte at stikke hovedet frem. Keyhoe oprettede en undersøgelsesorganisation i Washington, D. C., og han opnåede af en aldrig forklaret grund adgang til de ellers hemmelige arkiver på Wright-Patterson flyvebasen i Ohio, der tjente som hovedkvarter for en kommission, der var blevet oprettet i 1947, og som skulle undersøge alle rapporter. Keyhoe henviser blot til tidligere kolleger i marinen, når han en gang imellem søger at retfærdiggøre, at han fik adgang til arkiverne.

Mange, mange mennesker faldt pladask på maven for denne domptør i det amerikanske (militære) cirkus, — og det var netop, hvad man formodentlig havde forudset ville ske. Hvis man kunne få den del af befolkningen, som overhovedet interesserede sig for UFO-sagen, til at tro på Keyhoe, — så ville Adamski og andre af hans slags aldrig vinde frem med deres påstande. Mange, som allerede sagt, fulgte Keyhoe, mens andre — måske ud fra en anden kosmisk baggrund — mente

at kunne se videre og valgte at studere den linie, som bl.a. Adamski var talsmand for. Og de er vidt forskellige, disse to grupper af UFO-interesserede. Det eneste, der forener dem — om overhovedet noget — er, at de begge hævder, at der eksisterer ikke-jordiske objekter, der går under betegnelsen flyvende tallerkener.

Fænomenet Keyhoe blev snart kendt over hele kloden som en person, der formodedes at vide bedre besked med tingenes rette sammenhæng end andre, bl.a. gennem sin forbindelse med det amerikanske militær, men også fordi han i sin stab af hjælpere fik en lang række kendte personer. Der var — og er stadig — en kreds af videnskabsmænd og højtstående officerer omkring ham — alle pensionerede.

Så vidt er det hele også smukt, men når man så finder ud af, at et af medlemmerne i Keyhoes stab er tidligere chef for CIA — admiral Hillenkoetter — så fristes man uvægerligt til at drage visse ubehagelige konklusioner; for en af de største magtfaktorer i verden i dag ved siden af kirken, højfinansen og visse loger, er CIA, Central Intelligence Agency, den hemmelige amerikanske efterretningstjeneste. End ikke den amerikanske regering, endsige kongressen, véd nøjagtigt, hvad CIA foretager sig, — den er en stat i staten. Lad mig i denne forbindelse minde om bogen »Den hemmelige regering i USA«. Har man ikke læst den, lever man på en illusion. Den afslører vigtige oplysninger og eksempler på det diktatur, CIA gennem årene har udøvet.

Måske står CIA direkte bag oprettelsen af Keyhoes organisation, — hvem véd. I hvert fald har den aktivitet, man udfolder over for anderledes tænkende i USA, påfaldende lighedspunkter med de metoder, CIA også anvender.

Keyhoe har udgivet 4 bøger: »Flying Saucers From Outer Space«, »Flying Saucer Conspiracy«, »Flying Saucers Top Secret« og »The UFO Evidence«. Den sidste er nærmest kun en katalogisering af alle de rapporter, som er behandlet i de tre første bøger, — men lagt op til en uundgåelig konklusion.

Mærkeligt er det imidlertid, at hvor vi i næsten alle andre UFO-bøger hører om landede tallerkener og kontakt, så finder vi næsten intet af den slags i Keyhoes bøger. Han nærmer sig en gang imellem, men afviser så straks igen tanken som absurd.

Keyhoe siger godt nok, at der eksisterer liv i rummet, og at de flyvende tallerkener er en realitet, men han søger samtidig at aflive enhver tanke om, at de skulle kunne komme fra planeter i vort eget solsystem. Næ, siger han, de må komme meget længere borte fra, — men bruger måske nok visse af planeterne i vort system som mellemlandingsstation på deres vej til Jorden.

Politikken er tilsyneladende klar: Nok se, men ikke pille. Vi må godt få at vide af myndighederne eller deres talsmænd i og uden forklædning, at de flyvende tallerkener eksisterer — måske nærmest for ikke unødigt at tirre de titusinder, der trods alt selv har set dem — men så heller ikke mere. Man giver folk den ønskede indrømmelse, men får den samtidig til at lyde så tilpas ufattelig, at mange måske ligefrem ikke »gider« tro på den alligevel, når det kommer til stykket.

Og der står vi så og kunne passende spørge, om denne udvikling er af det gode eller af det onde. Ja, set fra vor side er der ingen tvivl om, at det er dårligt, når vi mener at vide, at tallerkenerne eksisterer, hvor de kommer fra, hvad de vil, hvad deres oprindelse er, hvad deres tilhørsforhold til Kosmos er, o.s.v., o.s.v., og vi ønsker disse upåagtede oplysninger spredt til alle, som kan drage nytte af dem. Men vi ved på den anden side også godt, at vi på nuværende tidspunkt som masse betragtet ikke kan tåle at få dem at vide. Vi må først gennemgå endnu en vis udvikling, hvorunder vor verdens forskellige strukturer skal slibes til for at kunne harmonere med alt det nye, som en offentliggørelse uvægerligt må føre med sig.

I mellemtiden er der så et par millioner mennesker i vor verden, som har et større eller mindre kendskab til en større sandhed. Denne pulje vokser dog støt, idet der blandt de unge, som vokser til, bliver en stadig større del, der forstår, hvad der i virkeligheden ligger bag UFO-gåden. — Årsagsloven gør sig stadig mere og mere gældende. — —

Vi må glemme fortiden, overvåge nutiden og forberede fremtiden.

Hazrat Inayat Khan.

☆

Den, der taler meget, gentager bare, hvad han véd. — Den, der lytter, lærer hele tiden noget nyt.

(Kinesisk ordsprog).

En beretning om pandekager.

En af de mest interessante begivenheder i tallerkensagens historiebog er beretningen om pandekagerne. Den blev omtalt ved det første af H. C. Petersens foredrag i denne sæson (Utterslev, 17.-11. 1965), men dels fordi ikke alle læsere var til stede (naturligvis), dels fordi jeg fornylig har søgt at a jour-føre sagen, vil jeg kort resumere. Referatet er hentet fra UFO-NYT, august 1961:

LANDING

(Fra Milwaukee, Wis. journal, april 23, 1961).

EAGLE RIVER, Wis. — En kyllingefarmer, som bor 4 km fra Eagle River, har fortalt myndighederne, at en flyvende tallerken med tre mands besætning foretog et kort besøg på hans gård i sidste uge. Landmanden, Joseph Simonton, 60, forklarer, at han modtog tre små pandekage-lignende stykker mad fra de besøgende. Han gav en af kagerne — omkring 3 inches i diameter og perforeret af små huller — til dommeren Frank Carter.

Sherif John Schroeder sagde lørdag aften, at Carter havde sendt prøven til Washington, D. C., for analyse.

Det blev sagt, at den hævdede landing havde fundet sted sidste tirsdag. Simonton havde imidlertid kviet sig ved at fortælle det, idet han var bange for, at folk ikke ville tro på hans forklaring.

Han fortalte, at han var beskæftiget på gården, da han hørte støj udenfor og den sølvskinnende »tallerken« — mere blank end chrome — var landet på gårdspladsen.

Den var omkring 12 fod høj, og ca. 30 fod i diameter, sagde han.

Simonton erklærede videre, at en lem åbnedes ca. fem fod fra jorden, og han kunne se tre mænd i fartøjet. En af mændene, der var klædt i et todelt sort sæt tøj, holdt en krukke — en krukke, som så ud til at være af samme stof som fartøjet. Manden forsøgte at vise, at han ønskede vand.

Simonton sagde, at han tog krukken og skyndte sig ind i huset for lidt efter at komme tilbage med vand. Han bedømte mændene til at være ca. fem fod høj og at veje omkring 125 pund. Han fortalte, at de var glatbarberede og så ud til at være af italiensk afstamning.

Han mindedes ikke at have hørt dem tale indbyrdes eller med ham. Han kiggede ind i maskinen og lagde mærke til, at al inventar var mørkt i farven — kunne sammenlignes med smedejern.

Han kunne se adskillige instrumentpaneler og samtidig høre en dæmpet, brummende lyd som fra en generator.

Det så ud til, at en af mændene i fartøjet var ved at stege mad på en grill uden brug af åben ild.

Simonton fortalte, at han forsøgte at vise, at han var interesseret i deres mad. En af mændene — ligeledes klædt i sort, men med et smalt rødt bælte om livet — gav ham tre små kager, som Simonton har vist myndighederne i Eagle River.

Besøget havde ikke varet mere end fem minutter. Den store lem klappede i, og fartøjet var så glat, at Simonton næppe kunne se, hvor lemmen var, når den var lukket.

Simonton fortalte, at skibet forsvandt hurtigt mod syd, og at der opstod så kraftig vind omkring det, at det bøjede træerne i nærheden.

Han husker, at langs kanten af fartøjet var der anbragt udstødningsrør, seks eller syv inches i diameter.

Han mente ydermere, at fartøjet holdt stille i luften og rørte således ikke jorden under opholdet.

Da det startede, gik det langsomt op til ca. 15 fod, og så forsvandt det i løbet af sekunder ud af syne.

Simonton er gift, men hans kone arbejder i Chicago, og han er således alene på gården. Han er blikkenslager tilligemed. Den nærmeste nabo bor en kvart mile borte.

Sherif Schroeder, som har kendt Simonton siden 1947, sendte to personer til stedet efter at have erfaret hændelsen. De to udsendte fandt ikke noget spor af nogen »tallerkenlanding« på gården. Joe tror, hvad han siger, fortalte sherif Schroeder i lørdags. Simonton er ikke dranker, han er en fornuftig mand.

KOMMENTAR: Denne tildragelse er genstand for megen diskussion — både i UFO-kredse over den ganske verden, og i amerikanske regeringskredse. Umiddelbart — og især hvis man er modstander af, at sandheden om rumbesøgene skal blive udbredt — hæfter man sig ved udtryk som: kyllingefarmer — todelt sort tøj — italiensk afstam-

ning — smedejern — grill — pandekager — rødt bælte — alene på gården.

Ved en mere neutral gennemgang får man — hvis man kender lidt til UFO-spillet — følgende ud af rapporten:

Objektet holder stort set de kendte mål, og at det syntes mere blank end chrome understreger, at det var en kendt type. Mændenes størrelse og udseende peger i retning af — Mars! Den summende lyd — smedejernsfarven — bæltet — dragten — hastigheden — vinden — peger på mandens sanddruhed.

Måske kommer vi til at høre mere om denne tildragelse — der blæser en ny vind fra hinsides Atlanten!

... Desværre har denne »vejrmelding« vist sig lidt for optimistisk, ser det ud til, 5 år efter...

I det amerikanske tidsskrift »Flying Saucers«, sept., 1961, ses et aftryk af et brev. Det er skrevet af en af de implicerede, dommer Frank W. Carter. I brevet angriber dommer Carter i skarpe vendinger NICAP, fordi han ikke, siden han sendte pandekagerne til analyse, har hørt fra dem. Brevet er dateret 25. maj...

Eftersom der ikke siden, mig bekendt, var fremkommet noget om sagen, besluttede jeg at indlede en efterforskning en miniature. Jeg skrev til såvel NICAP som dommer Carter og bad begge parter oplyse mig, hvad der siden var hændt i sagen.

Inden jeg havde modtaget svar fra nogen af parterne, var jeg så heldig at lokke en bog fra Hovedbiblioteket (i København), nemlig vor gamle ven Donald H. Menzels seneste bog om fl. tall., »The World of Flying Saucers«, Doubleday & Co., N. Y. 1963. Heri stod lidt mere om, hvad der siden var hændt. Efter en kort og ret nøgtern omtale af hændelsen, overleveringen af pandekager til dommer Carter, dennes brev til NICAP o.s.v., skriver Menzel følgende:

I mellemtiden gik tiden, og pandekager, i det mindste jordiske sådanne, varer ikke evigt. Uden at vente på rapporten fra kemikeren, sendte dommeren en af de resterende pandekager til Luftvåbnets UFO-undersøgere. Den 25. maj — kagerne var nu mere end en måned gamle — skrev han et tredje brev, hvori han bebrejdede NICAP deres mangel på entusiasme over hændelsen, og sendte en kopi af brevet til Ray Palmer, udgiveren af »Flying Saucers«. Tidsskriftet offentliggjorde straks brevet med såvel kommentarer som en leder, hvori man alvorligt bebrejdede NICAP for deres holdning i henseende til kontakt-beretninger i almindelighed. (Det er dette nummer, der er omtalt ovenfor o.a.).

Dersom tidsskriftet og dommeren i fællesskab havde planlagt hele episoden med vilje, for at bringe NICAP i forlegenhed, så kunne de ikke have beregnet tiden bedre. Eftersom de havde travlt med et forsøg på at fremtvinge en kongres-debat om flyvende tallerkener, havde NICAP øjensynligt hverken tid, hjælpemidler eller lyst til at undersøge pandekager af så tvivlsom oprindelse. Afbrudt af telefon-samtaler, belejret af reportere og plaget i al almindelighed, sendte NICAP kagen til en professor i fysik i Ohio, et medlem af organisationen, i det håb, at han kunne overtale sine kolleger i kemi-facultetet til at analysere kagen. Da kemiprofessoren var syg, sendte fysikprofessoren eksemplaret tilbage til hovedkvarteret i Washington. Gammel og træt, som den nu må have været, blev kagen sendt til New York til et andet NICAP-medlem, en kemiker, som begyndte på nogle indledende tests.

På et tidspunkt i løbet af disse uger offentliggjorde luftvåbnet resultatet af sin analyse. Pandekagerne bestod af stivelse, fedt, boghvede-skaller, soyabønne-skaller, hvedeklid og andre almindelige stoffer; aflæsninger for stråling og bakterier var normale. Åbenbart havde eksemplaret været en almindelig pandekage, lavet på Jorden — eller også producerede rummændenes egen planet korn, der ikke er til at skelne fra de, som vokser på Jorden.

NICAP havde imidlertid det sidste ord. Foreløbige undersøgelser, foretaget af deres kemiker havde vist, at kagerne indeholdt en almindeligt forekommende stege-fedtstof, som smeltede ved legems-temperatur. Yderligere undersøgelser blev midlertidigt udsat på grund af omkostningerne. NICAP forsikrede imidlertid dommeren, at undersøgelserne ville blive afsluttet engang, og eventuelle dele, som blev tilovers, ville blive gemt og sendt tilbage!

— — — *Såvidt Menzel. I begyndelsen af oktober modtog jeg brev fra NICAP, hvori man takkede for mit brev. Desuden medsendte man en trykt indbydelse til at blive medlem af organisationen. Om Simonton-sagen havde man ikke meget at sige:*

»Med hensyn til det, mr. Joseph Simonton hævdede, fik vi en af hans »pandekager« analyseret, og der var overhovedet intet usædvanligt ved den. Udover dette var vi ikke i stand til at efterforske sagen så grundigt, som vi havde kunnet ønske.

Fra rapporter, der har nået os siden den omtalte hændelse, har vi imidlertid ingen grund til at anerkende mr. Simontons historie. Hans »pandekager«

for eksempel, er på magisk vis blivet mangedoblet medens han har været på foredrags-turneen«.

Brevet slutter med venlige hilsener, og er underskrevet af en Richard Hall, fungerende direktør.

Jeg var begyndt at frygte, at dommer Carter ikke ville være i stand til at svare. Når alt kom til alt, havde han i 1961 allerede været dommer i 42 år, ifølge egen opgivelse, så han måtte jo have nået en betragtelig alder. Og han var måske afgået ved døden? Men endelig, i midten af november, kom der brev fra dommer Carter. Her er hans version af historien:

Kære hr. Kjems!

Jeg har modtaget Deres brev fra august 1965, hvori De spørger om Joe Simington og hans UFO-observation i april 1961. Jeg vil først henvise til tidsskriftet »Flying Saucers«, som redigeres og udgives af Ray Palmer fra Amhearst, Wisconsin. Jeg kender ham personligt. Han har besøgt mig, og jeg har også været i hans hjem!

Ja, jeg kender Joe Simonton, og jeg fik en af pandekagerne, så jeg kunne sende den ind og få den undersøgt, for jeg ønskede at efterkontrollere Joe, og han gav mig den straks, så den kunne blive undersøgt. Hans villighed narrede mig og fik mig til at »tro« på hans historie.

Men sekretæren i NICAP (National Investigating Committee Aerial Phenomena), et stort fjols og »smart fyr« — ja, faktisk Lawrence Hall, fik fat i pandekagen og »begravede« bevismaterialet i lang tid. Jeg bebrejder *ikke* major Donald E. Keyhoe noget. Han er okay, men det tror jeg ikke, denne »smarte fyr« er.

De sendte ikke pandekagen til analyse hos en kemiker før 4 eller 5 eller 6 måneder efter, og jeg *forlangte* at få prøven tilbage for selv at foranledige en analyse — på det tidspunkt — og ikke før — *formodedes* det, at Hall havde sendt den (pandekagen) til en kemiker i New York City. Jeg ved ikke, om han gjorde det eller ej. Han påstår, at han gjorde det, men indenfor retsvæsenet regner vi først noget for et bevis, når alle, der har været i berøring med pandekagen, sværger under ed, at prøven, som blev udleveret af mig (Carter) blev sendt til B, og at B gav den til en kemiker, og at kemikeren analyserede netop *den* prøve, han havde fået udleveret o.s.v., o.s.v. Intet af dette blev gjort. Så jeg ved ikke noget. Men jeg ved, at Hall behandlede Simonton og mig elendigt i forbindelse med denne prøve.

Jeg så prøven (altså pandekagen o.a.), og jeg tror på, at Joe Simonton fortalte sandheden. Jeg var dommer i 42 år i mit distrikt (County). Nu er jeg omtrent 74 år gammel og *pensioneret*.

Jeg skal lede et offentligt »Public FORUM«-møde om flyvende tallerkener nu på lørdag aften (13. november o.a.) på rådhuset i Eagle River.

En frisør her så en tallerken i juli måned. To børnebørn i Three Lakes så den samme tallerken. De vil alle fortælle publikum om observationen ved dette møde.

Jeg vil »Bringe UFOerne up-to-dage«, og vi vil behandle spørgsmål og svar.

Ja, jeg sendte pandekagen til Keyhoe, men Hall, sekretæren, tog sig af den, *ikke* Keyhoe.

Jo, jeg modtog en rapport efter næsten 2 års forløb, men kun i kopi, som omhandlede det, man *påstod* var kemikerens resultat af analysen. Jeg ved ikke, om den påståede kemiker fik udleveret »netop *det* eksemplar« som blev sendt (af Carter) til Keyhoe-kontoret, eller ej.

Deres

Frank W. Carter, Sr.,
Phelps, Wisch.
Zip 54554,
USA.

Ja, det var altså Carters brev. Hvem skal man tro? På trods af dommerens høje alder virker han da ikke spor senil, så mon ikke vi har lov til at fæste lid til hans udtalelser? Det virker jo unægteligt lidt mistænkeligt, at der er så mange dunkle punkter i hele affæren. Heldigvis har dommer Carter ikke, som H. C. mente, mistet modet, men tager stadig aktivt del i UFO-forskningen.

Iver O. Kjems,
Vesterkærsvej 13,
Hvidovre.

Intet menneske har fra tidernes morgen nogensinde haft tryghed. Når De går hjemmefra, ved De ikke, hvad der vil ske udenfor døren. Alt kan ske. Men vi bliver ikke hjemme af den grund.

Eleanor Roosevelt.

☆

Ingen, hvor viis han end er, bør forkaste en andens lære, hvor ringe den end er.

Thomas af Aquino.

Jonathan Swift - var han marsmand?

Dette mærkelige spørgsmål stiller jeg mig i ramme alvor efter at have læst »Gullivers Rejser«. Alverden kender denne bog ud og ind lige fra barndommen, og da navnlig dens helt Gulliver. Men hvem kender navnet Jonathan Swift, og hvem var denne mand?

Jonathan Swifts biografi: I henhold til den »officielle« biografi, som iøvrigt er ret omdebatteret, blev han født i Dublin den 30. november 1667, flere måneder efter faderens død. I en alder af 8 år kom han på Kilkenny College. Efter her at have afsluttet en højere skolegang indskrev han sig på Trinity College i Dublin. Dette var i 1682. Syv år senere måtte Swift flygte fra Irland på grund af borgerkrigen. Det var på dette tidspunkt, at han tiltrådte en stilling hos William Temple på godset Moor Park (Surrey), hvor han også mødte Stella, dengang 10 år gammel. I 1692 modtog Swift doktorgraden ved Oxford University. Tre år senere blev han ordineret som præst i Irland. Hurtig træt af den sognekirkelige tilværelse vendte han tilbage til William Temple og skrev her sit første arbejde: The battle of the books (Bøgernes kamp). Ved Temples død i 1699 indtrådte Swift i det politiske liv (officielt i 1707). Det var i sidstnævnte år, at han mødte Vanessa, som blev hans livs bedste ledsager. Fra 1715 til 1720 fører Swift en tilbagetrukket tilværelse i Dublin for der at hellige sig sine to kvindelige inklinationer: Stella og Vanessa. Efter nogle års forløb bryder han dog med dem (for at undgå ægteskab?).

I 1720 begyndte han i Dublin at skrive »Gullivers Rejser«. På grund af et politisk nederlag trak han sig definitivt tilbage til Irland, hvor han døde i 1745 efter tre års fuldstændig sløvhed.

Dårligt præciseret oprindelse: Man skulle tro, at denne biografi var tilstrækkelig til at kende Jonathan Swift godt. Dette er dog slet ikke tilfældet. At stille sig tilfreds med nogle data og begivenheder ville være en helt forkert fremgangsmåde, navnlig når man ved at biografien, uanset hvor officiel den end er, er langt fra at være fuldstændig, hvortil kommer at de nævnte tidspunkter kun er formodede.

Swift var selv uvidende om sin egen oprindelse eller i hvert fald indifferent med hensyn til dette spørgsmål. Således sagde han til en af sine venner, at han var født i England som søn af en gejstlig, medens han til en anden fortalte, at han var født i Irland og var søn af en embedsmand.

Når man nu ved, at en irlænder ikke kan lide at blive antaget for englænder og omvendt, så forstår man ikke denne ligegyldighed fra Swifts side. At dømme efter udsagn fra hans nærmeste, nærede han stor foragt for de mennesker, der omgav ham. Nogle gik endda så langt som til at sige, at »et sådant væsen ikke kunne være fra denne verden«.

Nogen tid efter sin fødsel forsvandt han med sin amme, og der gik ikke mindre end fire år, før man genså dem i Dublin. Hvorledes har hans moder kunnet vente i fire år uden at henvende sig til øvrigheden? Hvad var der sket med barnet i den mellemliggende tid? Og hvorledes skal man forklare Swifts for tidlige fødsel — efter faderens død — da der (se senere i teksten. O.a.) ikke eksisterede noget fædrende bånd?

Disse spørgsmål kan vi svare på, såfremt vi regner med, at Swift var et væsen, der var kommen udefra — en marsbeboer!!! Hvis Swift var marsmand, så er det jo indlysende, at han måtte skjules for alle lige fra fødselen, for at han, lidt efter lidt og uden at opmærksomheden samlede sig for meget om ham, kunne vænnes til denne verden, som senere skulle blive hans egen. Ammen skulle således have holdt ham skjult med den medskyldige moders vidende indtil efter faderens død. Det er kun denne eventualitet, der kan forklare barnets forsvinden i henved fire år. Så forstår man også bedre, hvorfor Swift var »uvidende« om sin egentlige oprindelse, og hvorfor han foragtede disse jordiske mennesker, som han jo inderst inde måtte betragte som fremmede.

Mars' måner: I slutningen af 1726 blev der i London udgivet en bog, som skulle blive en virkelig succes. Denne bog bar titlen »Gullivers Rejser« og fortalte med forfatterens ord, som netop var Jonathan Swifts — man erfarede det sidenhen — om en vis Lemuel Gullivers »imaginære« rejser.

Blandt sine forskellige rejsebeskrivelser har forfatteren også en fortælling om et besøg på den »flyvende ø« fra Laputa. Gulliver gjorde her bekendtskab med talrige astronomer, som tilbragte størstedelen af deres tid med at betragte himmelen gennem ultramoderne teleskoper. Disse astronomer havde således opdaget, at to måner var i bane om Mars. Den nærmeste månes afstand fra planetens

centrum var nøjagtig tre gange og den fjerneste fem gange planetens diameter. Førstnævntes kredsløb varede 10 timer og sidstnævntes 21½ time.

Læserne tænkte, at de omtalte måner var opstået i en meget livlig fantasi. Selv Voltaire skrev i sin »Micromégts« (1752), idet han benyttede sig af Swifts »inspiration«, at Mars havde to måner. Men naturligvis var der ingen, der troede på det. Astromerne havde aldrig opdaget det allermindste himmellegeme omkring Mars trods meget omhyggelige undersøgelser. Ingen tvivlede om, at det jo blot drejede sig om en romantikers drømmerier.

Imidlertid hændte det i løbet af sommeren 1877, at den amerikanske astronom Asaph Hall fra observatoriet i Washington rettede sit 66 cm teleskop mod den røde planet, fordi hans kone, som følte sig overbevist om at der var to måner, insisterede meget kraftigt på det. Han så imidlertid intet.

Men så, om aftenen den 11. august, søgte han tilfældigvis på ny efter månerne, og — ja, han troede, det var en drøm, men den ene af månerne var der, og seks dage senere opdagede han den anden.

Han begyndte nu på langsommelige, men særdeles indgående undersøgelser af de meget små måner, og således gik det til, at han, ligesom Swift, måtte erkende, at den nærmeste måne havde tre kredsløb om Mars, medens planeten selv kun havde drejet sig en gang omkring sin egen akse.

Hvorledes kunne Swift vide dette i 1727? Enhver mulighed for tilfældig overensstemmelse må kunne udelukkes fuldstændigt.

Den rejsende fra Mars: Et sammentræf af denne art har kun én chance mod en billion for at blive realiseret, og det er just derfor, at man kan påstå, at når Swift var så velinformeret, som han var, så er det fordi han selv var ægte marsmand. Det ligger lige for at antage, at Swift og Gulliver var en og samme person.

Selv hans navn er temmelig mystisk. På engelsk kan »swift«, meningen taget i betragtning, betyde »hvad der bevæger sig hurtigt over en længere afstand«. Og hvad fornavnet Jonathan angår, så betyder det »den, som står Gud nær«. Det er klart, at der heri afgjort ligger en hentydning (villet?) til hans herkomst »oppefra« (fra himmelen).

Men, vil man indvende, landingen af et rumskib her på Jorden kunne ikke gå upåagtet hen, end ikke i det 18. århundrede. Just i denne forbindelse modtager vi et supplerende bevis gennem en kinesisk, astronomisk årbog, som udkom i 1707. Vi læser heri, »at man den 7. november 1666 observerede en regn af stjerneskud, som blev efterfulgt af en lille komet med kort hale«.

Denne lille komet kan meget godt være et kosmisk rumskib, som landede i Irland kort tid *efter* Swifts fødsel. Det vil sige, at barnet skulle være født i november 1666 og ikke i 1667. Dette står fast, og dermed forklares det hele ganske logisk: Straks efter fødselen blev barnet transporteret til planeten Mars for at blive ombyttet med et marsbarn, som så skulle være kommen til Jorden henimod slutningen af november 1667, hvilket er det »officielle« fødselstidspunkt, d.v.s. omtrent et år senere på grund af tidsfaktoren: rejsen tur/retur. Faderen til den »rigtige« Swift skulle således være død i begyndelsen af 1667 og have taget den fantastiske hemmelighed med sig i graven.

Jeg tror faktisk, at en børneombytning har fundet sted, og beviserne mangler ikke. Hvordan det end hænger sammen, så repræsenterer Swift den »fremmede fra Kosmos«, måske den første fase af et foruroligende tema: ikke-jordiske væsener iblandt os!

Det er vel på sin plads at tilføje, at Swift, når natten faldt på, holdt af at sidde ved en nærliggende kanal, hvor vandet gled forbi ham, og hvorfra han kunne betragte stjernehimmelen i al sin vælde samt den strålende, røde planet.

Jean Michel Rerrari, medlem af C.I.E.S.O.
Kilde: »Le Courrier Interplanétaire«, første kvartal 1965. —*/Aa.V.*

KOMMENTAR: Man skal jo nok være lidt varsom med at sige, at »beviserne mangler ikke« — men bortset fra det, så er det nogle ganske interessante synspunkter, der her fremføres; og sikkert er det, at *noget* mærkeligt var der ved Swift.

B.J.

Indbildskhed kan nok blæse et menneske op, men aldrig støtte det.
John Ruskin, britisk forfatter.

☆

Konferencer er i dag rangerbanegårde for uløste problemer.
Richard E. Burton, USA-journalist.

DIVERSE

UFO-brochuren.

Så kommer endelig det længe ventede orienteringshefte om UFO-sagen. Heftet, der redigeres af Frank Pedersen og Leif Petersen, tilstræber på saglig og nøgtern måde at orientere om fænomenet »De flyvende Tallerkener«. Observationsberetninger og data indtager helt klart en fremtrædende plads i heftet. Der er mange billeder og illustrationer. Heftet bliver på 42 sider og er velegnet som en grundbog om sagen, men også gamle ufologer vil få stor fornøjelse af heftet.

Ved bestilling af mindst tre hefter er prisen 2 kr. pr. stk.

Ved bestilling af et eller to hefter betales et tillæg i porto på 80 øre.
Heftet kan bestilles ved:

UFO-NYT, REGNSKABSKONTORET,
IRMA ANDERSEN, Borgmestervangen 8,
Randers.
Postgiro 11 77 25.

UFO-brochuren påregnes at udkomme ca. 1. maj 1966.

Logik...

Hvis A indbefatter B,
og hvis B i sig selv er muligt,
og hvis B viser sig at være sandt,
så bliver A en anelse mere troværdigt.

Hvis A indbefatter B,
og hvis B i sig selv er lidet sandsynligt,
og hvis B alligevel viser sig at være sandt,
så bliver A endnu mere troværdigt.

Polay.

Der er brint på Merkur

siger den russiske videnskabsmand, dr. N. Kozyrev.

Nikolai Kozyrev, som er astronom ved observatoriet i Poulkovo, har ved spektroskopets hjælp opdaget klare brintlinier i lyset fra atmosfæren omkring Merkur.

Denne videnskabsmand har erklæret at have fået 20 spektrografiske optagelser fra Merkur med reflektoren i det astrofysiske laboratorium på Krim.

»Den teoretiske analyse af disse spektre«, understreger dr. Kozyrev, »har gjort det muligt at fastslå, at brintlinierne i lyset fra Merkur kan dannes, hvis atmosfærens højde blot er $^1/_{00}$ of Jordens atmosfære, hvilket er i overensstemmelse med de hypoteser, som den franske forsker Audouin Dollfus*) har fremsat«.

Dr. N. Kozyrev mener ikke, der er noget forkert i at påstå, at Merkurs atmosfære består af en af de letteste luftarter. »Solen«, siger han, »sender til stadighed protoner ud i rummet (d.v.s. brintatomkerner), som for Merkurs vedkommende erstatter brinttabet«.

Asmosfæren omkring Merkur fornyes altså hele tiden med brint fra Solen. I henhold til dr. Kozyrev bliver planetens brintatmosfære således udskiftet fuldstændigt i løbet af 100.000 år med brint fra Solen. Dr. K. har aflagt rapport over sin merkurforskning på Poulkovoobservatoriets rådsmøde.

*) A. Dollfus har tidligere gjort sig visse grundlæggende tanker med hensyn til spørgsmålet om en atmosfære på denne planet, men de blev ikke bekræftet ved en efterfølgende spektralanalyse.

Fra »Le Courrier Interplanétaire«, dec. 1964.

/Aa.V.



Dette billede, der er taget over Rouen, Frankrig, bliver af NICAP vurderet til at være et ægte fotografi af en »flyvende tallerken«.

»NORSK UFO-BULLETIN«

»Norsk UFO-Bulletin«, er et uavhengig, nonprofitabelt, organ for fri meningsutveksling, UFO-forskning og informasjon.

»Norsk UFO-Bulletin«, ser det som sin opgave, primært å gi bevis for at vår planet får besøk fra andre planeter, for sekundært å få stadfestet, at det finns annet intelligent liv i kosmos.

»Norsk UFO-Bulletin«, er stensilert, og utkommer 6 ganger årlig. Det kan erhverves ved innbetaling av N. Kr. 4, til postgirokonto 7 13 77, under adresse I. T. Martinsen, Welhavensgt. 66, Bergen, Norge.

Interesserte i Danmark, kan også sende sit abonnement til vår Danmarksredaksjon, fru Lilli Christensen, Lindevej 29, Espergærde, Sj.

»TAK«

Jeg vil gerne sige TAK til de mange, som i årets løb har sendt mig udklip om observationer. De har stammet fra aviser fra hele Skandinavien og i mange tilfælde har vi fået en rapport på basis af de oplysninger, som fandtes i udklippet. Samtidig vil det nok være på sin plads at rette en tak til de forskellige landes postvæsener, der trods mangelfulde adresser altid har fundet frem til den rigtige.

Samtidig vil jeg gerne bede *alle*, der i deres avis ser en notits om et eller andet himmelfænomen, om at sende det til mig *hurtigst* muligt. Husk, at selvom vi abonnerer på udklip om himmelfænomener, så klippes der kun fra de større aviser — og endda sker det, at der er »smuttere«. Derfor kan De være sikker på, at lige netop *den* artikel, som står i *Deres* avis, er den, vi mangler.

På forhånd tak! *ej.*

Natten er lang på Merkur.

Washington, lørdag. Verdens kraftigste radarteleskop har afsløret, at hver dag og hver nat er 3 måneder lang på planeten Merkur. Denne opdagelse har væltet den århundrede gamle teori om denne klode.

Oplysningerne stammer fra en videnskabelig rapport, som er udsendt fra radarteleskopet, der ligger i bjergegnen nær Arecibo i Puerto Rico.

I flere hundrede år har astronomerne ment, at Merkur altid vendte den samme side til Solen, således at der altid var dag på den ene side og nat på den anden side. Dette har nu vist sig at være forkert, idet Merkurs omdrejning om sin egen akse ikke foregår med samme hastighed som dens kredsløb om Solen, hvilket man hidtil har troet. Merkur er den planet, der ligger nærmest Solen.

Planeten Merkur, der er mindre end Jorden og større end Månen, har fået en af radarteleskopets videnskabsmænd, Thomas Gould, til at fremkomme med en teori om dens tilblivelse. Han mener, at Merkur oprindelig var en satellit eller måne i kredsløb om planeten Venus, men at den brød ud af banen og blev en uafhængig planet for omkring 400 millioner år siden.

Jyllandsposten 2. maj 1965.

En vismands ord . . .

Den indiske vismand SRI YUKTESWAR kommenterede engang en berømt pundits oplæsning af Vedaerne (skrifter der indeholder hindureligionens doktriner) med følgende:

»Jeg venter på at høre Dem tale. Citater har der været i overflod. Men hvilke originale kommentarer kan De bringe, hentet ene og alene fra Deres eget liv? Hvilken hellig tekst har De absorberet og gjort til Deres egen? På hvilke måder har disse tidløse sandheder fornyet Deres væsen? Er De tilfreds med at være en hul grammofontragt, som mekanisk gentager andre menneskers ord?«

Senere sagde han til en af sine elever:

»Disse blodløse pedanter lugter for meget af lampen. De betragter filosofi som en behagelig intellektuel øvelse. Deres ophøjede tanker har overhovedet ingen forbindelse hverken med realistisk ydre handling eller med nogensomhelst tugtende indre disciplin«.

(F.P.).

Mulighed for liv i rummet.

En fremtrædende britisk astronom, Dr. Fred Hoyle, taler om muligheden for »levende« TV fra det ydre rum. Og med ordet »levende« hentyder han til menneskeliv, mennesker fra det ydre rum, mennesker, der måske lever på planeter, der ligner den planet, vi bor på, men blot befinder sig i den anden ende af mælkevjen. Hoyle anser det for højst tænkeligt, at sådanne planeter og mennesker virkeligt eksisterer. Det samme gør en række andre videnskabsmænd, der antager, at nogle af de radiobølger, der rammer Jorden, indeholder budskaber fra disse mennesker; og man har på videnskabeligt plan påbegyndt tydningen af disse budskaber, så at sige at stille ind på disse radiobølger, bølger, der muligvis også vil transmittere billeder.

Hvad vil vi mon komme til at se og høre i dette »himmelske« fjernsyn? Hoyle siger i sin nye bog, »Of Men and Galaxies« (University of Washington Press), at visse af civilisationerne i det ydre rum er længere fremme i udvikling, end vi er, og derfor vil være i stand til at lære os, hvordan vi f. eks. kan undgå en atomkrig. I et interview sagde Hoyle, at han ikke var så bekymret over den tanke, at menneskeheden er i stand til at ødelægge sig selv i en atomkrig. — »Det er kedsomheden, der bekymrer mig«, sagde han. Han udtalte videre, at han ikke anså det for sandsynligt, at vi personligt ville være i stand til at besøge disse andre beboede planeter, eftersom afstanden ud til dem er alt for stor, og det sandsynligvis vil tage 10.000 eller måske 100.000 år at finde dem. »Men billeder vil være tilstrækkeligt«, sagde professoren i astronomi og experimental filosofi ved Cambridge Universitet.

Kilde: AP-Saltlake City, »N.I.C.A.P.«-reporter«. Feb. -65. -/SL.









PODERNE

LITO Tlf. 211815 Svendborg